

התקשרות

1591

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

24533 / Halberstam Chaim b.

פורים תשמ"ט

כשעומק הלב הוא ב"קודש הקדשים" לא נכנסת בו "אש זרה"
שיעור בלקוטי שיחות

עמלק = ספק: אין לנו זמן מיותר עבורו
מכתב מבואר

ה'מבצע' בדרך לשכם
התוועדות עם הרבי

03

כאשר יהודי הולך לקיים רצון השם עם כל התוקף, אין לו כלל מה לחשוש והצלחתו מובטחת. לימוד לקח לחיים ממה שאירע במבצע פורים בארץ הקודש, בדרך לשמח חיילים בשכם • **התועדות עם הרבי**

04

את תיאור המשכן עם כל פרטיו, כליו וחלקיו, חותמת התורה בתיאור מזבח הקטורת, בתוספת איסור להקריב עליו קורבנות. המזבח הפנימי רומז לעומק ליבו של יהודי, וכדי ש'אש זרה' לא תעלה עליו, לא מספיק להתעסק בשלילה, אלא צריך למלא אותו בקדושה • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

מה עונים ליצר הרע שמגיע ו'מקרר', או למישהו שמטיל ספקות בצדקת הדרך? אנו עסוקים בשליחות, כל רגע שמבזבז על טענות ודיונים זוהי אבדה שאינה חוזרת – כך מתמודדים עם 'קליפת עמלק' • **מכתב מבואר**

13

על קדושת פרוכת ארון הקודש בבית הכנסת, ומנהג קודשו של הרבי בנגיעה בקצה הפרוכת בעת שעבר בסמוך לה • **תמונה מספרת**

בימים אלו בהם עוסקים בבתי ישראל בהכנות לקראת ימי הפורים ומצוותיהם, זהו הזמן המתאים לעורר על ההכנה המתאימה לעיסוק ב'מבצע פורים' - בהבאת מצוות ושמחת החג בכל מקום ומקום, כפי רצון קודשו של הרבי.

בהתאם לכך, פתחנו את הגיליון ב'התועדות עם הרבי' אודות מבצע פורים. באורח די נדיר שיתף הרבי את הקהל בהתועדות פורים בידיעה שהגיעה באותו יום ממבצע פורים בארץ, והפיק מכך מסר רלוונטי לחיינו.

בתורת החסידות ניתן דגש מיוחד על עבודת 'שבת זכור' במחיית 'קליפת עמלק' שבנפשנו. את ההנחיה המזוקקת כיצד להתמודד מול עמלק זה, נפגוש במכתבי הרבי במדור 'מכתב מבואר'.

ה'שיעור בלקוטי שיחות' בגיליון זה, הוא ללא ספק שיעור משמעותי לחיים. מלשון הפסוק לגבי מצוות המזבח הפנימי במשכן משליך הרבי על 'המזבח' בפנימיות הלב שלנו, ומכוון אותנו כיצד לשמור אותה כ'קודש קדשים' יחד עם ההימצאות בתוך העולם הזה עם כל הכרוך בו.

בתפילה שנזכה תיכף ומיד למחיית עמלק במובן המלא שלה, ולראות את המקדש והמזבח בתפארתו, בגאולה האמיתית והשלמה.

למנוי דיגיטלי ל'התקשרות':
chabadisrael.co.il/alonichabad

ווארט חסידות - 14 • לוח חב"ד - 16 • עת לדעת - 20
שניים מקרא - 21 • זמנים ושיעורי השבוע - 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרונב
עורך ראשי: שלום בלוי עריכה: הרב יוסף יצחק מרגליות
מ"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד
1591 • ISSN 7474-0793 • 6084000
לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com
התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות לכ"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקלה"ה נב"מ ז"ע

שיחת פורים תשל"ו
(תורת מנחם חלק פג)

התוועדות עם הרבי

גם מול מחסום של ערבים בדרך לשכם, כאשר הולכים בשליחות הקב"ה לשמח יהודים ודאי מצליחים!

לירות למעלה באוויר. אך אף אחד לא ניזוק, לא בני ישראל ולא הערבים, והשלוחים הגיעו לאנשי החיל וערכו שם התוועדות שמחה כראוי לפורים, ואחר כך חזרו בריאים ושלמים "שמחים וטובי לב".

זוהי אפוא דוגמא חיה שאירעה ביום פורים זה: למרות שעמדו בדרכם מניעות ועיכובים מדומם (אבנים) ומצומח (עצים) וגם מבני אדם, הנה בשעה שיהודי הולך בשליחותו של הקב"ה לשמח יהודי נוסף, ולשמוח בעצמו בשמחת פורים - אזי ביחד עם "אורה זו תורה... ויקר אלו תפילין", שהרי הניחו שם תפילין עם אנשי החיל שמסיבה כלשהי לא הניחו עדיין תפילין באותו יום, הייתה "אורה ושמחה וששון ויקר" גם במובן הפשוט של הדברים.

ובאופן שגם הערבים נוכחו לדעת שאין הכוונה להתקוטט עם מישהו, אלא שיהודי בארץ הקודש רוצה להתנהג כפי שמצווה עליו התורה הקדושה, שגם בשכם יהיה פורים שמח, הרי זה דבר פשוט שאף אחד לא ימנע זאת, ובדרכי שלום ובלי כל נזק.

ומה שהודיעו על זה כאן בארצות הברית, אין זה כדי לספר סיפור יפה בעלמא, אלא כפי תורת הבעל שם טוב שכל דבר שיהודי שומע או רואה, יש בו בוודאי לימוד עבורו בנוגע להנהגתו היום, מחר ומוחרתיים.

וזוהו גם הלימוד מכללות ימי הפורים, שלמרות החושך הכפול והמכופל של ימי הגלות האחרונים, אין להתפעל מההעלם והסתר של חשכת הגלות:

ימי הפורים נקבעו כדי שלפחות פעם אחת בשנה תהיה התחזקות והתעוררות, באופן של "הימים האלו נזכרים". להיזכר בכל סיפור המעשה, שאותו מלך שהיה אצלו היפך אהבת ישראל, נעשה על ידו מעמד ומצב של "ישלטו היהודים", ועד ש"בית המן" ניתן למרדכי. ועניין זה מזכיר במשך השנה כולה כי "בכל דור ודור... הקב"ה מצילנו מידם", אם רק מתנהגים באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה".

העתה הגיעה ידיעה מארץ הקודש, ממנה ניתן ללמוד שכאשר יהודי הולך בתוקף בדרך היהדות, אין לו כלל מה לדאוג, ואדרבה מצליח במשימתו באופן הכי טוב:

הייתה בקשה שיעניקו משלוחי מנות, יחד עם דברי התעוררות מהמגילה - כיצד דווקא ההנהגה באופן של "לא יכרע ולא ישתחוה" פועלת ש"ליהודים הייתה אורה". ובאופן מיוחד הייתה הבקשה בנוגע לאלו שזכו להגן בגופם על יהודים שנמצאים בארץ הקודש, להביא להם משלוח מנות וכו' ולהסביר להם ש"הקב"ה מצילנו מידם" ו"לא ינום ולא יישן שומר ישראל".

כמנהג בני ישראל, כאשר שמעו שיכולים להביא בשורה טובה ועידוד וחיווך-הרוח ליהודי נוסף, ובפרט לאלו שתפקידם הוא להגן על ידי עמידה עם נשק במקומות מסוימים ובפרט על הגבולות - היו כמה יהודים, כמה שלוחים, שהתארגנו בשיירה עם נהג ואיש צבא, ונסעו לאנשי הצבא שנמצאים בשכם, להביא להם משלוח מנות ודברים המשמחים, יחד עם דברי התעוררות.

בדרך לשכם, נתקלו במחסום שמונע ומעכב את המעבר. היה זה מחסום לא רק של אבנים ועפר, מסוג הדומם, אלא עם בני אדם, ערבים, שרצו למנוע מחיילים או יהודים בכלל להגיע לשכם וסביבותיה.

הנהג חשש לקחת אחריות על השלוחים, ורצה לחזור על עקבותיו. מחשבתו הייתה כי מוטב ששליחות זו תיעשה בזמן אחר ועל ידי אחרים וכו', מאשר לנסות לפרוץ את המחסום ולהתעמת עם הערבים העומדים שם.

אבל השלוחים אמרו בפשטות, שכיוון שיש להם שליחות ללכת ולעודד חיילים ולשמח אותם בשמחת פורים, לא צריכים להתחשב עם מחסום של עצים ואבנים ועפר, ואפילו לא עם הערבים שנמצאים שם, כי כשעושים דבר טוב - לא יארע מאומה. כך שכנעו השלוחים את הנהג ואיש הצבא שלא ידאגו לשלומם וימשיכו לנסוע.

הם נסעו הלאה ופרצו את המחסום. הערבים ניסו לזרוק כמה אבנים, וכדי להפחידם הוצרכו

המזבח הפנימי

לאורך שתי פרשות תמימות רצופות, מתארת התורה את המשכן וכליו לפרטי פרטיו, החל מחומר הגלם, דרך הצורה ועד לקישוטים הקטנים.

תחילה מפרטת התורה את הריהוט למשכן: ארון הברית, המנורה ושולחן לחם הפנים. לאחר מכן מפרטת התורה כיצד ייבנה מבנה המשכן עצמו: הקירות, הגג והמחיצות. לאחר הפירוט המלא של מעשה המשכן וכליו, ממשיכה התורה לפרט את מלאכת בגדי הכהונה.

והנה, בסוף הפרשה שלנו, התורה חוזרת שוב אל הקודש פנימה, ומספרת על כלי נוסף שעמד שם¹:

ועשית מזבח מקטר קטרת...

והקטיר עליו אהרן קטרת סמים. בבקר בבקר בהיטיבו את הנרת וקטירנה. ובהעלת אהרן את הנרת בין הערבים יקטירנה.

זהו מזבח הזהב, שעומד בקודש. לעומת "המזבח החיצון", הגדול, שהוצב בחצר המשכן ויועד להקרבת הקורבנות - למזבח הפנימי היה ייעוד אחר. הוא מיוחד להקטרת הקטורת, פעמיים ביום.

בפסוק הבא, התורה מוסיפה רשימה של איסורים - מה אסור לעשות על המזבח הפנימי²:

לא תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה, ונסך לא תסכו עליו.

אסור להקריב על המזבח הזהב שום דבר אחר: לא קטורת "זרה" - כלומר, קטורת אחרת, במתכונת שונה או לא על פי הכללים המוגדרים והקבועים של הקטרת הקטורת; לא "עולה ומנחה" - קורבנות מן החי או מהצומח; וגם אסור לנסך עליו יין, מים או כל משקה אחר.

כל סוגי הקורבנות הללו מקומם רק על המזבח החיצון, המזבח הגדול העומד בחצר המשכן ומצופה נחושת - אך לא על המזבח הפנימי.

והתורה מסיימת את פרשת המזבח הפנימי, ואיתה את פרשת תצווה ומלאכת המשכן כולה, במשפט מסכם³:

קדש קדשים הוא לה'.

הביטוי "קודש קדשים" בתורה חוזר על עצמו לכינוי כל כלי

בלקוטי שיחור

מזבח הלב

את תיאור המשכן עם כל פרטיו, כליו וחלקיו, חותמת התורה בתיאור מזבח הקטורת, בתוספת איסור להקריב עליו קורבנות.

המזבח הפנימי רומז לעומק ליבו של יהודי, וכדי ש'אש זרה' לא תעלה עליו, לא מספיק להתעסק בשלילה, אלא צריך למלא אותו בקדושה.

השיחה המלאה - בלקוטי שיחות, חלק ו, שיחה שנייה לפרשת תצווה

1. שמות, ל, א, ז-ח.

2. שם, ט.

3. שם, י.

המקדש, וכך גם כאן בתיאור המזבח הפנימי. אבל מעניין לשים לב שרש"י מתעכב על המילים הללו, ומפרש אותן:

המזבח מקדש לְדָבָרִים הָלָלוּ בְּלִבָּר וְלֹא לַעֲבֹדָה אַחֲרָה.

אפשר לשים לב שרש"י רוצה להדגיש לנו הלומדים משהו חשוב, שאולי נפספס אותו אם נקרא את הפסוק בצורה שטחית. במילים אחרות, רש"י אומר לנו: המזבח הפנימי הוא "קודש קדשים" - הוא מיועד לעבודת קודש ייחודית ובלעדית, של הקטרת הקטורת, ולא לשום דבר אחר.

עוד נחזור לפירושו של רש"י, ונגלה בו דברים נפלאים - אבל עוד לפני כן, נעיין בפסוק בו נאמר האיסור, "לא תעלו עליו", ונמצא בו חידוש הלכתי מקורי.

ארבעה או אחד?

אחד התחומים המרתקים בתורה, תחום שהעסיק רבים מגדולי הדורות, הוא מניין המצוות.

כל ילד יודע את זה כאקסיומה, ומקור הדבר בגמרא⁴, שהקדוש ברוך הוא ציווה אותנו באמצעות משה רבינו בחמשת חומשי התורה תרי"ג מצוות, שש מאות ושלוש עשרה מצוות ואיסורים בדיק, לא פחות ולא יותר.

הבעיה היא, שכאשר קוראים את התורה מגלים שקשה להבין איך בדיוק מגיעים למספר הזה. אם נספור את כל המצוות שמופיעות בתורה, נגיע למספר גבוה הרבה יותר. חייבים להסביר מדוע מצוות מסוימות לא נחשבות במספר.

ואכן, בדיוק בפרויקט הזה עסקו רבים מגדולי ישראל במשך הדורות. כל אחד מ"מוני המצוות" ניסח כללים וקריטריונים, שלפיהם סופרים או לא את המצוות ומגיעים למספר תרי"ג. המוכרים שבמוני המצוות הם הרמב"ם, הרמב"ן, הסמ"ג ו"החינוך".

הנה לדוגמה כמה נימוקים שאפשר למצוא לאי-הכללה של מצוות מסוימות במנין המצוות: האיסור ללקוט את המן בשבת לא נספר כחלק מתרי"ג המצוות, משום שהוא ציווי חד פעמי לזמן

מוגבל. הוראה כללית כמו⁵ "את כָּל הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי מַצְוֶה אֲתֶכֶם אֹתוֹ תַּשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת" הוא לא מצווה בפני עצמה, שכן אין כאן הוראה לעשות או לא לעשות פעולה ספציפית.

מעניין להבחין בכלל אחד שמוסכם על כל מוני המצוות: מצוות עשה או מצוות לא תעשה שכוללת פירוט מפורש בתורה של כמה מקרים או מצבים, נספר כ**כמה** מצוות.

דוגמה מוכרת לכלל הזה היא האיסור לא לאכול פירות מעשר שני מחוץ לירושלים. בתורה נאמר⁶: "לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ מֵעֵשֶׂר דִּגְגָנְךָ וְתִירֹשְׁךָ וְיִצְהָרְךָ". משמעות האיסור היא שאסור לאכול מחוץ לירושלים מעשר שני מדגן, מין ומשמן זית.

לכאורה, האיסור הוא אותו איסור: לא לאכול מעשר שני מחוץ לירושלים. אבל הנה למשל הרמב"ם, שמונה כאן שלושה איסורים⁷: (א) שֶׁלֹא לֶאֱכֹל מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל דִּגְגָן חוּץ לִירוּשָׁלַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר: "לֹא תֹכֵל לֶאֱכֹל בְּשַׁעֲרֶיךָ" וְכו'. (ב) שֶׁלֹא לֶאֱכֹל מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל תִּירוֹשׁ חוּץ לִירוּשָׁלַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר: "תִּירוֹשְׁךָ". (ג) שֶׁלֹא לֶאֱכֹל מֵעֵשֶׂר שְׁנֵי שָׁל יִצְהָר חוּץ לִירוּשָׁלַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר: "וְיִצְהָרְךָ". זאת משום שהפרטים צוינו במפורש בתורה.

כל זה מייצר בעיה גדולה בפסוק שלנו⁸:

יש להסיק לגבי האיסור "לא תעלו עליו קטורת זרה ועולה ומנחה ונסך לא תסכו עליו", שהפסוק איננו אומר את האיסור באופן כללי: "לא תעלו עליו קורבן זר", כי אם מפרט פרטים: קטורת, עולה, מנחה ונסך - שיש לחלקו לארבעה איסורים נפרדים.

אך לפועל נוכחים אנו לראות שכל מוני המצוות מונים זאת כאיסור אחד!

5. דברים, יג, א.

6. שם, יב, יז.

7. לאו קמא-קמג.

8. ראה בשיחה המקורית הערה 39* עוד ספרים הדנים בזה.

א. או עכ"פ בג' לאוין, דמכין ש"עולה ומנחה" הוא מין מיוחד (שאין בו היתר כבקטורת - ראה לעיל הערה 15*) ה"ז כאילו כפל "ולא עולה כר".
ועפ"י י"ז פ"פ מש"כ רש"י "ועולה ומנחה - ולא עולה ומנחה" - היינו שכאילו כתוב עוה"פ ולא (ברא"ם ושל"ח כאן, שכוונת רש"י "שמלת לא דרשי' דקרא משמש גם על עולה ומנחה". אבל לפי"ז א"מ: (א) מאי קמ"ל? (ב) א"כ הו"ל לרש"י לומר "ולא תעלו עליו עולה ומנחה"?).

ב. הרלב"ג בפירושו עה"ת עה"פ מונה אותם לשתי לאוין ומביא דעת הרמב"ם, ומסיים: ודעתו רחבה מדעתנו.

וכן הלאה, אלא עם קדושתו של המזבח: אסור לגרוע את המזבח מקדושתו.

כזכור, התורה מסיימת את הקטע העוסק במזבח הפנימי במילים "קִדְּשׁ קִדְּשִׁים הוא לַיהוָה". זאת משום שהמזבח הוא אחד מכלי המקדש, שנקראים כולם "קודש קדשים".

אלא שהמילים הללו מיותרות לכאורה. אם כל כלי המשכן נחשבים "קודש קדשים", בשביל מה צריך להעניק את התואר הזה שוב במיוחד גם למזבח הפנימי, שהוא ודאי מקודש יותר מכלים אחרים שעליהם התורה כבר אמרה שהם "קודש קדשים"?

על השאלה הזו בדיוק רש"י מבקש לענות לנו: "המזבח מקודש לדברים הללו בלבד, ולא לעבודה אחרת".

כשהתורה אומרת לנו "לא תעלו עליו קטורת זרה ועולה ומנחה", היא בעצם לא אומרת מה לא לעשות אלא דווקא מה כן לעשות. ההוראה היא: יש לשמור על קדושת המזבח ולא לפגום בה. ממילא, אין להעלות עליו כל קורבן אחר שאיננו מתאים לקדושה שלו.

כשאימא אומרת לילדים: "את הארוחה הארוזה שעל השולחן אל תאכלו ואל תשתו, כי הכנתי אותה בשביל יולדת בשכונה שלנו", אין כאן שני

כפי שראינו, התורה מציינת איסור מפורט על הקורבנות שאין להעלות על המזבח הפנימי: "לא תִּעֲלוּ עָלָיו קִטְרֹת זָרָה, וְעֹלָה, וּמִנְחָה, וְנִסֵּךְ לֹא תִּסְכּוּ עָלָיו". קל לראות שיש כאן ארבעה איסורים שונים: (א) אסור להקטיר על המזבח הפנימי קטורת זרה. (ב) אסור להקריב עליו קורבנות מן החי. (ג) אסור להקריב עליו קורבנות צמחיים. (ד) אסור לנסך עליו נסך.

אלא שלמרבה הפלא, אף אחד ממוני המצוות לא סופר כאן ארבעה איסורים, וללא שום הסבר. כל מוני המצוות, ללא יוצא מן הכלל, החשיבו את הפסוק הזה לאיסור אחד. הנה למשל לשון הרמב"ם: "שֶׁהִזְהִירוּ מִהֶקְרִיב שְׁנוֹם דָּבָר מִהֶקְרִיבֹת בְּמִזְבֵּחַ הַזֶּה בְּשִׁבְחָהּ. וְהוּא אֶמְרוּ יִתְעַלֶּה: לֹא תִּעֲלוּ עָלָיו קִטְרֹת זָרָה". הרמב"ם כאילו מתעלם מכך שבפסוק הזה יש פירוט של ארבעה פרטים שונים שמהם מורכב האיסור.

מדוע?

מצווה אחת!

הרבי עונה על השאלה הזו תירוץ נפלא, אותו הוא לומד מתוך פירוש רש"י שהבאנו קודם. נקרא את הדברים תחילה בלשונו של הרבי:

בביטוי "קודש קדשים" קשה: לשם מה צריך הפסוק לומר שהמזבח הינו "קודש קדשים"? הדבר הרי מובן מעצמו, ובמכל שכן ממזבח החיצון!

ועל כך משיב רש"י, שבמילים "קודש קדשים" מוסיף הפסוק טעם לאיסור "לא תעלו עליו [קטורת זרה ועולה ומנחה ונסך לא תסכו עליו]":

מאחר שהמזבח הוא "קודש קדשים" - שבין ה"קדשים" עצמם הוא נחשב "קודש", הוא מקודש משאר הקדשים, אפילו מהמזבח החיצון - אשר על כן הוא מקודש אך ורק "לדברים הללו", קטורת ומתן דמים של חטאת יום הכיפורים, ואין לעבוד בו שום "עבודה אחרת", כדי לא לגרוע מקדושתו.

אין זה טעם סתם, אלא זוהי גם מהותו של איסור "לא תעלו". שאיסור זה קשור לא עם הקרבתם של קטורת זרה, עולה

ג. לכאורה אפשר להקשות: (א) מכיון שהאיסור בכולם הוא לפי שהם "עבודה אחרת" - זרים למזבח, למה נאמר "זרה" גבי קטורת דוקא, והול"ל "זרה" לאחר "נסך" או קודם "קטרת"? (ב) למה הוצרך הכתוב לפרט - קטרת (זרה), עולה ומנחה ונסך - דהו"ל לקצר "לא תעשו עליו קרבנות זרים" (או כיו"ב) ויתאים למזבח החיצון: וזה אשר תעשה גו' כבשים גו' ועשרון גו' ונסך גו'?

אבל - כבר תירץ רש"י קושיות אלו בפירושו בפסוק שלפנ"ו במש"כ "לא תעלו עליו - על מזבח זה. קטרת זרה - שום קטורת של נדבה כולן זרות לו חוץ מזו. ועולה ומנחה - ולא עולה ומנחה, עולה של בהמה ועוף ומנחה היא של לחם". דלכאורה מאי קמ"ל רש"י בכ"ז? ולמה העתיק גם "ולא תעלו" אף שמפרש רק "עליו"? ולמה לא פ' מה זה עולה ומנחה - כשהוזכרו לפני זה? ועוד.

וכוונת פרש"י (עכ"פ בקיצור): לא תעלו עליו - על מזבח זה. קטרת זרה (וקשה כיון דזרה היא בודאי בכ"מ אסורה. ומתוך דאדברה קודש היא אלא שהיא דנדבה ולכן) זרות לו. ועפ"י קשה דא"כ כל המנינים בכתוב "זרה" הם. ומתוך שהכוונה ב"זרה" הוא (לא לטעם האיסור, כ"א) להקטרת עצמה. דמכיון שישנה קטורת שמותרת להעלות עליו, הוצרך הכתוב לפרש "קטרת זרה". והוה גם הטעם מה שהכתוב אינו כולל "קטרת" יחד עם עולה ומנחה - כי חלוקים הם: האיסור בקטרת הוא דוקא ב"זרה", משא"כ "עולה ומנחה" אין בהם צד היתר. וכיון שמוכרח לפרט קטרת (סמיים) בפ"ע, מפרש ג"כ שאר הסוגים (ואינו מפרש חטאת וכו') - כי אינו סוג בפ"ע. ואיסורי פשוט - במשכ"כ מעולה) בפ"ע: עולה (ועוד ענין בזה: מכיון שגם על "עולה" נאמר (שמות כט, יח) "והקטרת", וכן לאידך גיסא, גם על "קטרת" נאמר כאן "לא תעלו" - לכן מפרש ש"עולה" היא רק של בהמה ועוף) (בהמה ועוף) ומנחה (לחם) ונסך.

בסך הכול מממשת את מהות ההוראה האחת: המזבח מקודש ומיועד להקטרת הקטורת ואסור להעלות עליו שום דבר אחר.

שני מזבחות

כשיהודי לומד את פרשיות השבוע הללו, העוסקות בבניית המשכן, הוא יודע שלא מדובר רק על המשכן הפיזי שבמדבר, או על בית המקדש. יותר מזה: זו אפילו לא רק המשמעות הרוחנית של עבודת הקודש בהקרבת הקורבנות או בהקטרת הקטורת. כשאנו קוראים ולומדים את הפסוקים, אנחנו צריכים לקחת אותם אל הלב ואל הנשמה, ולהבין שמדובר כאן גם על המשכן הרוחני שבקרבתנו עצמנו.

אם נהיה ממוקדים יותר, הפסוקים המפרטים מה תפקידו של המזבח ומה אסור לעשות בו, מדברים למעשה על "המזבח הפנימי" בעבודת השם של יהודי.

כדי להבין מה אומרים לנו הפסוקים, הצעד הראשון שנעשה הוא להבין את ההבדל במשמעות הרוחנית שבין שני המזבחות - החיצון שיועד לקורבנות, והפנימי שיועד לקטורת:

הסיבה לכך שעל המזבח החיצון היו מקריבים קורבנות, ואילו על המזבח הפנימי הקטירו קטורת בלבד ואילו הקרבת קורבנות על גביו נאסרה -

היא משום שעניינם של קורבנות הוא ביורים, לברר את הטוב מן הרע. ועבודת המזבח הפנימי היא הקטורת, שעניינה הוא התקשרות, להוסיף בהתקשרות לקדוש ברוך הוא.

הייעוד המרכזי של המשכן היה לשמש כערוץ שמחבר בין העולם הארצי לבין הקדוש ברוך הוא, בדרכים שונות ובביטויים שונים. ובהקשר הזה עלינו להבין את ההבדל בין התפקידים של שני המזבחות.

המזבח החיצון נועד להקרבת קורבנות. עליו הייתה בוערת תדיר מדורת עצים גדולה, ועליה הקריבו להשם צאן ובקר, עופות, סולת ושמן, ועם כל קרבן גם ניסכו יין. ישנם סוגים רבים ומגוונים של קורבנות, הבאים בנסיבות שונות ובהזדמנויות שונות, כשלכל קרבן צורת הקרבה משלו.

איסורים, לא לאכול וגם לא לשתות, או אולי ארבעה איסורים, שכן הארוחה מורכבת מכמה מנות. מהות ההוראה היא שלארוחה הזו יש ייעוד ספציפי - היא בשביל יולדת, ולכן אנחנו לא נשתמש בה לצורך אחר.

כך גם בעניין המזבח הפנימי: הוא קדוש מאד, ו**כתוצאה מכך** הוא לא מתאים לאף קרבן מלבד להקטרת הקטורת.

החידוש הזה מסביר היטב למה **אי אפשר** לספור את ההוראות בפסוק שלנו כארבע מצוות:

מובן שגדר האיסור כאן הוא לא הפרטים שבו, כי אם עשיית עניין שאינו בהתאם לקדושת המזבח.

ומאחר שבנוגע לפעולה האסורה, שהיא עשייה על המזבח "עבודה אחרת", אין כל הבדל אם פעולה זו נעשית על ידי קטורת או על ידי נסך, על כן נמנה האיסור כאיסור אחד."

כאשר התורה 'עסוקה' ב**לאסור** דברים או פעולות כאלה ואחרים, כל איסור נמנה בפני עצמו. אבל כאשר התורה מתעסקת בלהורות לנו **בצורה חיובית** מהי הגדרת קדושתו של המזבח, מדובר כאן בהוראה אחת, בעוד האיסורים המפורטים שמממשים את ההוראה הזו נוסעים ממנה.

כאשר רופא מנחה מטופל להימנע מצריכת סוכר, מלח, שמן ועישון - זו רשימה של 'בעיות' שונות. כל המלצה נועדה למנוע בעיה אחרת. אבל ההוראה בפסוק שלנו דומה יותר למנהג החסידים לא לטעום דבר לפני כניסה ל'יחידות' אצל הרבי. אין לנו משהו 'נגד' האוכל, כי בכלל לא מתעסקים **בבעיה** של האוכל; ההימנעות מאוכל ושתייה נובעת מהוראה חיובית של התעלות והתקדשות לקראת הכניסה אל הרבי.

כך שאין כאן ארבעה איסורים שונים. יש כאן מצווה אחת בלבד: לא לפגוע בקדושת המזבח. נכון שהתורה בחרה לפרט את כל הדברים שאסור להביא על המזבח הפנימי, אבל היא סוגרת את הנושא באמירה שכל רשימת המניעויות הללו

ד. ולהעיר מל' הרמב"ם בהל' כלי המקדש שם: "מזבח הזהב... מקטירין הקטרת... ואין מקריבין עליו דבר אחר ואם הקטיר כו'" (וכאן מפרט פריטים).

היו שני מזבחות, שלכל אחד ייעוד ותפקיד שונה במכלול העבודה הרוחנית - כך גם הלב שלנו מחולק לשניים, כאשר לכל חלק יש תפקיד מיוחד משלו בעבודת השם.

בחסידות, החלוקה הכללית היא לשניים: "חיצוניות" לעומת "פנימיות". הכוונה איננה לשני לבבות ביולוגיים או לשני חלקים פיזיים של הלב, אלא לשני רבדים של משיכה והיקשרות.

החלק החיצוני של הלב עסוק בכל הדברים שאנחנו נהנים מהם והם תופסים מקום בחיינו, אך אינם נוגעים לזהות הפנימית של אישיותנו. אפשר לחשוב על דוגמאות כמו מכרים נחמדים, בני משפחה מקרבה שנייה, מוזיקה יפה, ספר טוב, ארוחת צוהריים, נסיעה לעבודה וכן הלאה.

כל אלו דברים טובים וחיוניים שמסבים לנו אושר, אבל נוכל לוותר עליהם די בקלות. הנסיעה לעבודה היא בוודאי הדבר הראשון שנשליך, אך גם על מוזיקה נוותר אם אין ברירה. אפשר לסגל תחביבים אחרים. גם בילוי עם המשפחה, שהוא דבר הרבה יותר חשוב, ניאלץ לדחות אם ייכנס משהו דחוף.

מעבר לכל אלו, יש את המקום שבו הלב שלנו **באמת** נמצא. ב"פנימיות" של הלב אנחנו נותנים מקום רק לדברים שבאמת יקרים לנו. לאותם דברים שבשבילם ניסע למרחקים, נשקיע את כל החסכונות שלנו ונישאר ערים בלילה. דברים שהם החיים עצמם.

לכל אחד מאיתנו יש משהו ב"פנימיות הלב". אותה פנימיות הלב יכולה להיות מלאה אצל כל אחד במשהו אחר. יש אנשים שעבורם, למשל, תחביב כמו רכיבת אופניים או אוספים מיוחדים יהיה כל עולמם. לפעמים זה עשוי אפילו להיראות אובססיבי או מוגזם למי שמסתכל על זה מהצד. אנשים יכולים להשקיע בזה זמן, כסף וכוחות נפשיים, להזדהות עם הפעילות הזו בכל מאודם ולהיות מושקע בה רגשית עד הסוף.

כל דבר שנוגע ללב כל כך, עד שאנחנו מוכנים 'לעשות הכול' למענו - זה משהו שמונח לנו בפנימיות הלב. במילים אחרות, "פנימיות הלב" היא היכולת שלנו להתחבר לדברים בצורה פנימית ועמוקה כל כך, עד שזה הופך להיות מרכיב משמעותי בזהות שלנו ובמי שהננו.

מה שאנחנו לומדים מפרשות המשכן והמזבחות הוא שהכול צריך להיות מופנה להשם. אנחנו צריכים לעבוד את השם בשני המזבחות -

הרעיון שמאחורי הקרבת הקורבנות הוא לקרב ולחבר להשם דברים גשמיים. לקחת בהמה או כוס שמן חומריים, ולהפוך אותם לרוחניים וקדושים.

במובן רחב יותר, 'הקרבת הקורבנות' קשורה ל"עבודת הבירורים" - זוהי המשימה 'לטפל' בדברים הגשמיים שבעולם, שמכילים טוב וניצוצות אלוקיים, אך גם דברים שצריך לדחות ולהרחיק. ה'עבודה' היא 'לברר' - להפריד ולתקן את אותם דברים. את הטוב והחיובי לרתום לעבודת השם, ואת הרע לשלול ולדחות.

לעומתו המזבח הפנימי, כפי שכבר ראינו, מיועד אך ורק להקטרת הקטורת. זוהי משימה מסוג אחר לגמרי. הקטרת הקטורת איננה קשורה למשימת החיים היומיומיים של 'ליקוט הניצוצות'. היא מבטאת משהו אחר: חיבור פנימי ועמוק של התעלות אל הקדוש ברוך הוא, הנשגב לגמרי מהעולם ומהמציאות החומרית.

אפילו שמה של הקטורת מרמזת על תוכנה. "קטורת" בארמית פירושה "התקשרות" - כלומר, המזבח הפנימי קשור לעבודת השם של התעלות והתרוממות כדי לדבוק בקדוש ברוך הוא.

פנימיות הלב

עכשיו נוכל להיכנס פנימה ולנסות להבין מה כל זה אומר לכל אחד מאיתנו בדרכו הרוחנית, בעבודת הקודש שעליו לבצע ב'מזבח' שבתוכו:

כך גם בשתי המדרגות "מזבח החיצון" ו"מזבח הפנימי" שבאדם:

המזבח החיצון הוא בחינת חיצוניות הלב, ושם שייכת וצריכה להיות עבודת הבירורים.

ואילו המזבח הפנימי הוא בחינת פנימיות הלב, מקום שבו אינה שייכת עבודת הבירורים, והעבודה שמצד פנימיות הלב היא להוסיף להתקשר לקדוש ברוך הוא בקשר עמוק יותר.

הלב שלנו, מוקד הרגשות וההזדהות, הוא ה'מזבח' שבתוכנו, זירת ההתקרבות שלנו אל הקדוש ברוך הוא. וכשם שבמשכן ובבית המקדש

ה. תו"ח תמג, א ואילך. דרמ"צ פו, ב. וראה גם לקו"ת סוכות עה, ד. שמע"צ פו, ד. ועוד.

יש את המקום שבו הלב שלנו באמת נמצא. ב"פנימיות" של הלב אנחנו נותנים מקום רק לדברים שבאמת יקרים לנו. לאותם דברים שבשבילם ניסע למרחקים, נשקיע את כל החסכונות שלנו ונישאר ערים בלילה. דברים שהם החיים עצמם.

נטו. לא לצרכים הפיזיים והגופניים, לא לתחביבים, לא לקריירה ולא לפרנסה או לבילוי משפחתי נעים - בטח אם אלה לא נעשים לשם שמיים, ואפילו אם אנחנו עושים אותם מתוך מטרה לתקן ולברר את הניצוצות האלווקיים.

לשתות כוס מים ולברך עליו בכוונה, זה חלק מ'עבודת הבירורים'. לגמול חסד עם יהודי שזקוק לכך, זה חלק מהמשימה שנשלחנו אליה לכאן. להכין אוכל לשבת ולאכול מאכלים טעימים בסעודות השבת, גם זה חלק מאותו 'תיקון' ומאותה שליחות. אבל כל זה לא שייך ל'מזבח הפנימי'. כאן אין מקום לתיקון הנפש הבהמית, לא לאכילה לשם שמיים וגם לא ליין הקידוש. כאן זה רק אתה והקדוש ברוך הוא.

'המזבח הפנימי' שלנו הוא הזירה העמוקה ביותר שבתוך ליבנו, ואותה אנו מפנים אך ורק לחיזוק הקשר הפנימי שלנו עם הקדוש ברוך הוא - ללימוד תורה, לתפילה, להתעלות רוחנית פנימית ולדבקות בהשם.

המאמר הראשון

הרב יוסף גרוזמן עליו השלום שימש כשליח הרבי בבלרוס.

בתקופה האחרונה לחייו הוא חלה במחלה קשה. בימיו האחרונים של הרב גרוזמן, הכרתו הייתה כבר מעורפלת. בנו הבכור שישב לצד מיטתו, השמיע באוזניו הקלטה מהתועדות של הרבי בשנת תשל"ד, בה נשמע הרבי אומר מאמר חסידות.

הבן ישב והקשיב לקולו של הרבי, כשלפתע הבחין באביו חסר ההכרה, בימיו האחרונים עלי אדמות, מתחיל לנוע בהתרגשות. התברר, שהיה זה מאמר החסידות הראשון שזכה הרב גרוזמן לשמוע מפי הרבי בצעירותו. קולו זה של הרבי היה שמור בפנימיות ליבו, והוא זה שבהשגחה פרטית הושמע לו ונגע לליבו ברגעים האחרונים של חייו.

גם בחיצוניות הלב וגם בפנימיותו. המשימה שלנו בעולם היא לאהוב, להיקשר ולהתחבר לקדושה, לתורה ולתפילה, ובצורה כזו שזו תהפוך להיות משאת נפשנו ומאפיין עמוק של זהותנו.

אבל לאור ההבחנה שעשינו בין שני המזבחות, אנחנו מבינים שהתורה מלמדת אותנו משהו יסודי הרבה יותר: על המזבח החיצון מקריבים קורבנות, על המזבח הפנימי מקטירים קטורת.

בשפה של עבודת השם: כל מה שקשור לעיסוק עם העולם הגשמי, כולל העיסוק ב'עבודת הבירורים', צריך להישאר תמיד בחלק החיצוני של הלב.

במילים פשוטות:

יהודי, נשמה בגוף, נדרש הרי לעסוק לא רק בלימוד התורה וקיום המצוות, אלא גם בדברי הרשות כמו אכילה ושתייה.

אך על כך מצווים אותו שצריכים הם להיעשות "בלא לב ולב". לא עם שתי הדרגות שבלב - החיצונית והפנימיות שבלב - כי אם רק עם חיצונית הלב. את פנימיות הלב יש לנצל רק לענייני קדושה.

התורה מורה לנו: "לא תעלו עליו קטורת זרה!". על ה'מזבח הפנימי' אסור להעלות שום דבר שאיננו התחברות לקדוש ברוך הוא.

עם כל הכבוד לכל הדברים היפים והטובים האחרים, פנימיות הלב של יהודי עובד השם צריכה להיות מוקדשת באופן בלעדי לקדושה

1. לשון הכתוב דה"א יב, לג. וראה ד"ה כי עמך הסליחה תש"ט פ"ו.

2. ראה בארוכה ד"ה וידר תרס"ב וד"ה בראשית ברא תש"ה (פ"ל), שהבירור שמדברי הרשות מגיע רק בבחי' "לבוש מלכות", ודוקא ע"י המצוות ממשיכים בחי' "כתר מלכות" (ראה גם תו"א צא, סע"ב. שערי אורה סד, א). ומכיון ששרש הנשמות הוא בהעצמות (בחי' כתר מלכות) לכן עבודתם בעיקר (מצד פנימיות הלב) צ"ל לא בבירור דברי הרשות כ"א בתומ"צ.

אלא שמ"מ צריך גם לעבודת הבירורים [בחי' מזבח החיצון, שממנו דוקא היו מביאים גחלים לוחשות והיו נותנים ע"ג מזבח הפנימי (רמב"ם בהל' תמידין ומוספין פ"ב ה"ד)], כי זהו הקדמה שע"ז מתעלה אח"כ הנשמה לשרשה האמיתי ממש (ראה אה"ת שמע"צ ע' א'תתו).

להתמלא בקדושה

אלא שמאליה צפה השאלה: איך אפשר לעשות את זה?

יש רגעים שבהם צפים בנו געגועים לימים שהיו ואינם, לזמנים בהם היינו כמו שתיל צעיר שאם רק היינו משקיעים את עצמנו במקומות הנכונים היינו צומחים נכון. 'המזבח הפנימי' שלנו היה במקום הנכון, ללא השפעות שליליות. אך האם ניתן לשחזר את זה אחרי שכבר צברנו קילומטרז' בחיים עם כל מה שזה אומר?

אולי אם היינו יושבים כל היום בישיבה או בכולל, בלי שום קשר לעולם שבחוץ, בלי לשמוע חדשות ובלי לצאת לעבודה ולקניות, היינו יכולים לשמור על הלב שלנו שיהיה מלא באופן בלעדי רק ב'קטורת' של דבקות בהשם.

אבל אנחנו הרי לא כאלה. אנחנו בני אדם שחיים בעולם הזה עם שתי רגליים על הקרקע. עובדים, מעודכנים בחדשות, מעורים בחברה, מודעים לעולם ולמה שיש לו להציע. אלו לא רק דברים חומריים מגושמים, אלא גם דברים מעודנים יותר, בעלי חן ועומק.

אם כן, איך אנחנו יכולים 'להגן' על פנימיות הלב, ולדאוג שכל הדברים שאינם קדושה 'נטו' לא יחדרו לנו אל תוך גרעין האישיות, שלא נתלהב ונתרגש ונתמלא חיים מהם אלא אך ורק מלימוד תורה, מתפילה ומרגש של קרבה עמוקה אל השם?

והאמת היא שהיצר הרע שלנו מתוחכם יותר. הוא לא יבוא ויגיד לנו שחופשה מפנקת או רכב מסוג מסוים חשובים יותר מעבודת השם. טענה כזו קל לדחות, כי אנו יודעים מיד לזהות אותה, לדעת שהיא שגויה ולהתנגד לה.

אבל היצר הרע כן יגיד לנו: "הרי אתה למדת תניא וחסידות. אתה הרי יודע שהקדוש ברוך הוא שם אותך בעולם לא כדי שתברח ממנו, אלא כדי שתקים משפחה ותעבוד ביושר לפרנסתך, כדי שתוכל לתת צדקה בהרחבה. זו הרי תכלית הבריאה, לשמור תורה ומצוות בתוך העולם. להיות אדם מקורקע ומעורה, ובכל זאת יהודי דתי. ולכן, אי אפשר לדרוש ממך לשמור על 'פנימיות הלב' נקייה וטהורה. זה כורח המציאות. אתה לא מלאך!"

על פניו, היצר הרע צודק בטענה שלו. משום שהדרישה מיהודי לחיות בתוך העולם סותרת לכאורה לדרישה לשמור על המזבח הפנימי 'נקי'.

מצד אחד, השם רוצה שנלך לעבודה, נצא לקניות וניצור קשר עם השכנים גם אם הם לא שומרי מצוות. זו המציאות, ואף יותר מזה: זו המטרה, להביא קדושה לעולם, ומתבקש שלשם כך נהיה חלק מהעולם ולא מלאכים מרחפים במרום. אלא שביחד עם זה, הקדוש ברוך הוא מצווה אותנו לשמור על פנימיות הלב שלנו רק לקדושה.

איך אפשר לדרוש את שני הדברים בו זמנית? איך נוכל גם להיות בני אדם מיושבים ומעורים בעולם, ויחד עם זאת לעצום את העיניים ולשמור על הלב?¹⁰

את התשובה לתהייה הזו נמצא במה שלמדנו קודם, על מהות האיסור "לא תעלו עליו":

גדר האיסור של "לא תעלו עליו", שפירושו בעבודה הרוחנית בנפש האדם הוא שלא להשתמש בפנימיות הלב לענייני העולם, הינו: "המזבח מקודש לדברים הללו בלבד", וממילא "לא לעבודה אחרת".

היינו, שענייני העולם¹¹ צריכים להיות כל כך "רחוקים" מפנימיות הלב, עד שלגמרי לא יהיה צורך לשלול אותם, אלא שיהיו משוללים ממילא מפנימיות הלב.

על ידי זה שפנימיותו הינה "מקודש לדברים הללו בלבד", הוא מתאחד עם התורה והמצוות בתכלית היחוד - הרי הוא ממילא לא שייך לדבר אחר איזה שיהיה.

שאלנו: אין נוכל לשמור את 'המזבח הפנימי' שלנו קדוש, כאשר אנחנו צריכים לחיות בעולם הזה, עם הטרדות מצד היצר הרע, וכשבלב יש משיכה למה שיש לעולם הזה להציע?

התשובה היא, לאור כל מה שלמדנו: לא להתעסק ב"מה לא", אלא ב"מה כן".

הנטייה הטבעית שלנו היא לזכור כל הזמן את הדברים השליליים שקנו להם שביתה בליבנו, ולהתייחס לאינסטינקט הטבעי שאומר: "אני חייב לטפל במה שמכעיס אותי או מגרה אותי",

10. בשיחה המקורית (סעיף ז'), הרבי שואל את השאלה בצורה עמוקה יותר: ככל שיהודי ממוקד יותר בעבודת השם, גם כל העיסוקים שלו בענייני העולם הם לשם שמים. ואם כן, מדוע צריך לשמור על בידול בין עיסוק בגשמיים לשם שמים לבין לימוד ותפילה? - כאן הצגנו את השאלה בצורה פשוטה יותר, שוודאי גם היא כלולה בתוכן הדברים.

11. בשיחה המקורית מוסיף הרבי: "אפילו כאשר הם לשם שמים ואפילו באופן של דעה". וראה שם סעיפים ט' ו' הביאור בזה.

כך יכול יהודי לחיות בתוך העולם, עם רגליים על הקרקע ומעורב בין הבריות, ולמרות זאת למלא את פנימיות ליבו בעבודת השם ובתשוקה לאלוקות בלבד. "קִדְּשׁ קִדְּשִׁים הוּא לָהּ", ולא לשום דבר אחר.

הפרטיזן שסירב

החסיד ר' זושא וילימובסקי היה מכונה בפי כל "זושא הפרטיזן", משום שבצעירותו, במלחמת העולם השנייה, לחם בשורות הפרטיזנים ביערות אוקראינה.

לאחר המלחמה התקרב ר' זושא לרבי, והפך לחסיד בכל נימי נפשו. הרבי הטיל עליו שליחויות שונות לפעול בארץ הקודש, לדאוג למוסדות חב"ד ולפעילות חב"ד בארץ. ואכן, ר' זושא עסק בכך בכל מרצו והקדיש לכך את כל סדר יומו, והדבר גרם לכך שפרנסתו הייתה דחוקה.

לר' זושא היה בן דוד באנגליה, שהיה לא אחר מהעשיר והנדבן המפורסם יצחק וולפסון. הלה שמר על קשר טוב עם ר' זושא, והכיר אותו כאיש ישר ונאמן. פעם, כשביקר בארץ וראה את מצבו הכספי הדחוק של ר' זושא, הציע לו בן הדוד הצעת חלומות: תמורת משכורת קבועה ומכובדת, יהיה ר' זושא איש הקשר של וולפסון בארץ, וכל תרומה מכספו תעבור דרכו של ר' זושא ותחת פיקוחו.

ר' זושא לקח לעצמו כמה ימים לשקול האם להסכים להצעה, אך לבסוף דחה אותה בנימוס. הוא הבין שהתפקיד הזה ייתן לו שקט כלכלי ונפשי, אך מצד שני, הוא הבין שאם את טרדת יומו תתפוס משימה נוספת, הוא לא יוכל להקדיש את חייו לביצוע השליחויות אותן הטיל עליו הרבי. כששתי האפשרויות עמדו על כף המאזניים, עבור ר' זושא ההכרעה בדילמה הייתה ברורה.

"אני חייב להיפטר מהמחשבות הללו".

אך התורה מלמדת אותנו שלא בזה צריך להתמקד. לא להקדיש אנרגיות ולהתעסק בכמה הדברים רעים וכמה לא מתאים ליהודי לעשות כך או לחשוב אחרת. היסוד הוא אחד: לשמור על קדושת המזבח. ובתרגום לעבודת השם, המשימה שלנו היא להשקיע את כל האנרגיה בתוכן החיובי של פנימיות הלב, בקדושת 'המזבח הפנימי' שבקרבנו. אם נזכור תמיד עד כמה הוא קדוש, לא נתעסק כל הזמן רק במאבקים וחסימות של כל "עבודה אחרת".

כדי לשמור על 'פנימיות הלב' זכה ונקייה, אי אפשר להתעסק כל הזמן בלהתרחק ממה שיש לעולם הזה להציע. בהטלה של עוד איסור ועוד איסור. חומות לבדן לא יכולות לנצח את עובדת הקיום הפשוטה, שבסופו של דבר אנחנו חיים כאן בעולם הזה.

זו לא השלמה עם המצב, חלילה. בדיוק להפך. הדרך הנכונה היא להתעסק בעיקר בצד החיובי. להבין וללמוד עוד ועוד על מהותו של יהודי, על "חלק א-לוה ממעל ממש", על הנשמה שבתוכו שמלאה באהבת השם ובתשוקה עצומה לדבוק בו. ללמוד לעומק יותר ויותר על מהותן של המצוות, על הקדושה שהן מביאות לעולם ועל החיבור שהן יוצרות בינינו לבין הקדוש ברוך הוא.

אם לרגע נוצר ואקום, ויהודי מרגיש שמשהו בעולם הזה מושך אותו יותר מדי - לצד הגבולות שהוא צריך להציב לעצמו, לצד זה שהוא יודע שיש דברים שעליו להתרחק מהם ושלא ראוי להיסחף אחריהם - עליו להוסיף בעיקר בקדושת המזבח. לשבת בעוד התוועדות חסידית, ללמוד בעיון עוד מאמר חסידות, לשנן עוד פרק תניא ולקבל על עצמו עוד הידור מצווה.

כדי לשמור על 'פנימיות הלב' מכוונת למקום הנכון, יהודי צריך לעשות לעצמו תזכורות שימחישו ויבטאו את האמת, שבתוכו הוא אכן "קודש קדשים". בכל לימוד ובכל תפילה, בכל מצווה ובכל ברכה - הוא שומר על קדושת ליבו ונשמתו ומחזק את הקשר אל השם.

בית חב"ד, בית הכנסת, לעסק או לחוסד החינוכי
התוכן מתעדכן כל העת, בקטעים רלוונטיים תוכן מרתק ומותאם לקהל היעד

מבצע מיוחד:
לארץ החדש:
55% הנחה
לשנה הראשונה

JEM ישראלי < did.li/JEM-tv < 03-3083554

לחיות עם הרבי - סביב השעון
וידאו מהרבי ברצף בכל שעות היממה

אין זמן מיותר לספקות

מה עונים ליצר הרע שמגיע ו'מקרר', או למישהו שמטיל ספקות בצדקת הדרך? אנו עסוקים בשליחות, כל רגע שמבזבז על טענות ודיונים זוהי אבדה שאינה חוזרת – כך מתמודדים עם 'קליפת עמלק'

והרי כל אחד מאיתנו עבד הוא לאדון העולם, וחלק מהגדרת העבד היא בכך שאין העבד עומד ברשות עצמו, לבזבז זמנו בדברו עם מי שהוא, כיוון שהאדון העמים עליו למלאות שליחות זו וזו. וכך גם אנו, אין ברשותנו לבזבז זמן עבור התדיינות עם היצר על טענותיו, אלא עלינו להסיח דעת מהן לחלוטין, ולעסוק בשליחותנו בלימוד תורה ובקיום מצוות.

ובכדי להגדיל הסייעתא דשמיא בהתגברות על היצר, הנה בכל יום חול קודם תפילת הבוקר יפריש איזה פרוטות [כמה מטבעות] לצדקה, ואחר התפילה בכל יום, גם בשבת קודש ויום טוב, יאמר השיעור תהלים חודשי - כמו שנחלק תהלים לימי החודש, וכן להשתדל בטובת הזולת ברוחניות ובגשמיות,

והשם יתברך יצליחו לבשר טוב בכל האמור.

(כרך יז, אגרת ו'רז)

במענה למכתבו אליי, בו כותב פרטים מההשתדלות שלו בעלייה [הוספה] בענייני תורה ומצוות, וההתנגדות שחש כנגד זה מענייני קליפת עמלק, זאת אומרת שחש הוא קרירות ביחס לתורה ומצוות ונופלות במחשבתו אף ספקות בצדקת הדרך, ושואל העצה כיצד להתמודד עם זה.

והרי מילתו אמורה [העצה לכך כבר נאמרה] בספרי חסידות בכלל בכמה מקומות, והנקודה העיקרית בזה, לא לשום לב כלל לפיתויי היצר הרע [להסיח דעת מטענותיו, ולא לנהל עימו כלל דיון].

וכשהיצר בא בתחבולה המביאה לקרירות ולהטיל ספק, שהרי אז העצה לכך ותוכן המענה צריכה להיות, שאין לו זמן פנוי להתעסק בטענות היצר והמענות עליהם, כיוון שצריך הוא ללמוד, או צריך לקיים מצווה פלונית, וצריך הוא אף להשפיע על חבריו וידידיו שגם הם יעשו את זה,

דאורייתא' [הנסתר של התורה] המקשר את הסתים שבנשמה לסתים דקוב"ה [מקשר את פנימיות הנשמה לפנימיות הקב"ה] וכדאיתא [כפי שכתוב] בזהר חלק ג' ע"ג ע"א,

...בברכה שבעת ותכף לקבלת המכתב - יוסיף על לימודו עד עתה בכל הנ"ל [יוסיף בכמות ובאיכות בלימוד החסידות], ולא ישים לב לכל הספקות שמי שהוא רוצה להביא בהד' אמות שלו [להכניס בתוך 'השטח שלו'] מבחוץ.

וכמבואר בספרים אשר 'ספק' בגימטריא 'עמלק', ועמלק נלחם על כל בני ישראל בכל מצב שהם (שנמצאים בדרך, אפילו כשכבר יצאו ממצרים) ו"מלחמה לה' בעמלק מדור דור" אפילו דרא דמשיחא [בדורו של משיח], וכדאיתא [כפי שכתוב] בתרגום יונתן.

(כרך יא, אגרת ג'תשכב)

בנוגע למה שכותב שיש שמטילים ספקות האם עיסוקו בלימוד תורת החסידות זהו דבר נכון:

כלך מפלפול ושקלא-וטריא [הפסק לנהל דיונים] בהנוגע ללימוד דא"ח (דברי אלוקים חיים [תורת החסידות]) - כי כל רגע ההולך על דיונים אלו - אבדה היא, ואבדה שאינה חוזרת,

ובה בשעה, שכלשון רבינו הזקן בתניא קדישא סוף פרק כ"ה - הנה יכול היה לעמוד על ידי הלימוד ביחוד כזה [חיבור והתאחדות עם השם] שלמעלה הוא נצחי לעולם ועד [אין לו הפסק לעולם], הנה מבלה את הזמן על פלפולים ודיונים, כדי לבטל את הטענות של אלו הרוצים למונעו מחלקו בתורה,

שהרי חלקו בתורה הוא לא רק בפשט-רמז-דרוש שבתורה, אלא גם בפנימיות התורה, 'סתים

פרוכת הקודש

250002 / Freidin Levi

בה היה עובר הרבי ליד ארון הקודש, בדרכו אל מקומו בבית הכנסת (שהיה סמוך מימין אל ארון הקודש) או בחזרתו. גם כאשר הדבר היה כרוך במאמץ מיוחד, הקפיד הרבי על הנהגה זו. בתפילות חג הסוכות לדוגמא, ידיו הקדושות של הרבי היו תפוסות עם ארבעת המינים והסידור,

אך בכל זאת התאמץ לאחוז בידו בפרוכת.

ביום תשעה באב, בו על פי מנהג ישראל מסירים את הפרוכת מארון הקודש, לא היה הרבי נוגע בארון הקודש עצמו, אלא רק מביט לעברו בחוזקה.

בדומה לכך, בעת ששהה הרבי בבית הכנסת אך לא בסמיכות לארון הקודש, לא היה ניגש במיוחד אל הארון, אלא היה מביט לעברו מרחוק טרם צאתו.

את הנהגת קודש זו זכינו לראות באופן בולט במקרה הבא:

בשנים האחרונות היה נערך פעמיים בשנה מעמד מיוחד של 'יחידות כללית' עבור הנדיבים - חברי ה'קרן לפיתוח מחנה ישראל'. הרבי היה נושא דברים בפניהם, ולאחר מכן היו עוברים לפני הרבי לקבל עצה וברכה.

ה'יחידות' הייתה נערכת בחלקו האחורי של אולם בית הכנסת, כאשר למען כבוד המעמד היו מתחמים את מקום היחידות עם מחיצות נאות. כך שבין המקום בו שהה הרבי בעת היחידות ובין ארון הקודש, עמדו מחיצות שהסתירו את הארון.

כאשר הרבי פנה לצאת מן היחידות, ביקש שיזיזו מעט את המחיצות, הביט על ארון הקודש ורק אז פנה לצאת מבית הכנסת.

התמונה שלפנינו מתעדת אומנם רגע אחד מסוים, אך כמוהו היו עוד אלפים רבים. מדובר בהנהגת קודש של הרבי בה נהג באופן קבוע, לאחוז בקצה פרוכת ארון הקודש בעת שעבר בסמיכות אליה.

מבנה בית הכנסת באופן כללי, וארון הקודש עם הפרוכת שעליו באופן מיוחד, הם בהתאם למנהגי ישראל עתיקי יומין. פרוכת ארון הקודש אף נזכרה בדברי הגמרא (בשם "פריסא").

בית הכנסת נקרא "מקדש מעט" במקביל לבית המקדש ולמשכן, שעל הקמתו אנו קוראים בתורה בשבועות אלו. בהתאם לכך, מציינים בספרי הפוסקים את הקשר הבולט בין פרוכת ארון הקודש בבית הכנסת לפרוכת המקדש. תפקיד הפרוכת במשכן היה: 'והבדילה הפרוכת לכם בין הקודש ובין קודש הקדשים', וכך גם פרוכת ארון הקודש תפקידה הוא להבדיל ולהביא לידי ביטוי את קדושתו המיוחדת של הארון שמאחוריה.

ההנהגה לנשק את פרוכת ארון הקודש בעת שעוברים על ידה, אף היא מנהג קדום, שנועד לבטא את חיוב המצווה (המנהג מופיע בספר 'שערי אפרים', העוסק בדיני קריאת התורה). מנהגו של הרבי היה לאחוז בפרוכת באמצעות ידו הימנית, אך לא היה מנשק את הפרוכת או את ידו שנגעה בה.

כאמור, היה זה מראה שחזר על עצמו בכל עת

כרשת תצווה

וויקחו אליך, דווקא אליך

את נשמות ישראל ולעורר בהן אהבה רבה ותשוקה לדבוק בקדוש ברוך הוא.

אך תפקידו של משה רבינו היה לחבר את כל הסוגים שבנשמות ישראל אל ה' ולעורר את הטוב שבהם, כולל גם אנשים הפשוטים ביותר ואלו שאינם כלל עובדי ה'. לכן נאמר "וויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור": על ידי ההתקשרות אל משה רבינו ("וויקחו אליך"), מתעורר הטוב שבכל אחד ("שמן"), ומשה רבינו עושה ממנו דבר משובח ומובחר עוד יותר ("שמן זית זך כתית למאור").

(הרבי הרי"צ - ספר המאמרים קונטרסים, כרך א, עמוד 78)

וְאַתָּה תַּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת
זָךְ כְּתִית לְמָאוֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (שמות, פרק כו, פסוק

ב)

מדוע ה' מצווה להביא את השמן אל משה רבינו, בשעה שמי שמדליק את הנרות הוא אהרן הכהן? המשמעות הפנימית של הדלקת הנרות היא העלאת הנשמות. הנשמה נמשלה לנר, כמו שנאמר "נר ה' נשמת אדם", ושבעת הנרות שבמנורה מסמלים את שבע הדרגות שיש בקרב עובדי ה'. ואכן, העלאת הנרות היא תפקידו של אהרן הכהן - ובעבודת ה', עבודתו הייתה להצית

להתבטל בלימוד התורה

והכרה שהוא לומד את חוכמתו ורצונו יתברך, ולא זו בלבד שלומד בהתמדה ובשקידה אלא שמסלק כל שאיפה אישית, וכל חפצו הוא לדבוק בתורת ה' ולשעבד את שכלו לגמרי לקדוש ברוך הוא.

(הרבי - לקוטי שיחות)

וְאַתָּה תַּצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת
זָךְ כְּתִית לְמָאוֹר, לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד (שמות, פרק כו, פסוק

ב)

אדמו"ר הזקן אומר על המילים "כתית למאור": על ידי "כתית", התבטלות וכתישה עצמית, מגיעים ל"מאור" שבתורה. לימוד התורה צריך להיות בביטול עצמי של הלומד, מתוך ידיעה

כרשת כי תישא

כמה אותיות יש בתורה?

לך שהן "ראש" - שישים ריבוא אותיות, כמניין "בני ישראל", שגם הם שישים ריבוא נשמות.

(הבעל שם טוב - כתר שם טוב, חלק שני, דף מג, עמוד ד)

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... מִחֲצִית הַשָּׁקֶל
בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (פרק ל, פסוקים יב-יג)

אומר הבעל שם טוב הקדוש: "כי תישא" - כשתרצה למנות ולספור, "את" - אותיות תורה, דע

שכחת להדליק את האש

כיוון שאמר לו "ונתנו איש כופר נפשו", אמר משה: מי יוכל ליתן כופר נפשו?... נטל הקדוש

כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... מִחֲצִית הַשָּׁקֶל
בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ (פרק ל, פסוקים יב-יג)

**ברוך הוא כמין מטבע של אש מתחת כיסא הכבוד
והראה לו למשה: "זה יתנו, כזה יתנו"**

(פרשה יב)

למה הדבר דומה? לאדם שהחליט ללמוד את מלאכת הצורפות. הלך אצל צורף, והלה לימדו את כל המלאכה. אך דבר אחד, המובן מאליו, לא אמר לו: שיש להצית תחילה את האש מתחת לכסף או הזהב. הלך התלמיד ועשה כפי שלמד, אך את האש לא הצית... מובן שהזהב והכסף נותרו כפי

שהם ולא יכול היה לעצב מהם תכשיטים או כלים. לפיכך הראה הקדוש ברוך הוא למשה מטבע של אש, ללמדנו: נתינת מטבע בלבד אינה יכולה לשמש ככופר נפש. אך כשנותנים מטבע של **אש**, בחיות ובהתלהבות הבאות מעצמות הנפש שנמשלה לנר בוער, אז יכול המטבע לכפר על הנפש.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ג, עמוד 925)

מטבע של אש

**כי תשא את ראש בני ישראל... מחצית השקל
בשקל הקדש** (פירק ל, פסוקים יב-יג)

**כיוון שאמר לו "ונתנו איש כופר נפשו", אמר
משה: מי יוכל ליתן כופר נפשו?... נטל הקדוש
ברוך הוא כמין מטבע של אש מתחת כיסא הכבוד
והראה לו למשה: "זה יתנו, כזה יתנו"**

(פרשה יב)

משה רבינו תמה: איך אפשר לכפר בכסף על חטאי הנפש? ועל כך השיב לו הקדוש ברוך הוא בהצגת מטבע של אש שנטל מתחת כיסא הכבוד. מה משמעות הדברים?

"אש" מסמלת את התשוקה והשאפה להתנתק מהעולם ולהיכלל באלוקות, ואילו "מטבע" מסמל

את הטבע וההכרה בערך של החיים בעולם הזה. אותו "מטבע של אש" הוא רמז לעצמות הנשמה, שמושרשת למעלה בכיסא הכבוד, ומשום כך היא הכוח שיכול לחבר בין שני ההפכים - "מטבע" ו"אש" - ולגרום ליהודי לעבוד את ה' בעולם ובטבע אך יחד עם בעירה והתלהבות פנימית.

זו התשובה שנתן הקדוש ברוך הוא לפליאתו של משה רבינו על הכפרה. הקדוש ברוך הוא הראה למשה את כוחה של עצם הנשמה, שבכוחה אכן ניתן לתקן את כל הפגמים ולכפר על החטאים, כי עצמיותה של הנשמה תמיד נשאת קשורה ודבוקה בה'.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך א, עמוד 178)

יצר אחד

**זה יתנו... מחצית השקל בשקל הקדש,
עשרים גרה השקל מחצית השקל תרומה לה'**

(פירק ל, פסוק יג)

על הפסוק "וייצר ה' אלוקים את האדם", אומרת הגמרא במסכת ברכות: "בשני יודין. שני יצרים ברא הקדוש ברוך הוא, אחד יצר טוב ואחד יצר רע". כל י' רומזת לאחד היצרים, ובשני רמזים: ראשית כי האות י' היא תחילת המילה "יצר";

ושנית כי י' בגימטריה עשר, וזה רמז לעשר הכוחות המרכיבים כל יצר.

לכן מחצית השקל, שמכפרת על החטאים הבאים מיצר אחד, היצר הרע - היא במשקל עשר גרה.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, שמות, כרך ו, עמוד א'תתלו)

רק חצי

**כי תשא את ראש בני ישראל... מחצית השקל
בשקל הקדש** (פירק ל, פסוקים יב-יג)

התורה לא אומרת שיש לתת עשר גרה, אלא מדגישה שזוהו מחצית של שקל שלם. מחצית השקל באה לכפר על חטא העגל, שהוא חטא עבודה זרה. מהות החטא של עבודה זרה היא

הכפירה וההיפרדות מאלוקות, ולכן תיקון החטא הוא על ידי ההתאחדות עם אלוקות - והתאחדות אמיתית תיתכן רק כשהאדם מכיר בכך שהוא עצמו רק חצי דבר ולא מציאות שלמה ומושלמת.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ג, עמוד 926)

יום שישי

ז אדר

יום לידתו של משה רבינו. יש להוסיף היום בשמחה של תורה ובשמחה של מצווה.¹

שבת קודש פרשת תצווה - זכור

ח אדר

קריאת פרשת זכור היא חובה מהתורה לפי הדעה המקובלת בהלכה.² אך כמו בכל שבת, מותר לשתות ולטעום לפני התפילה, כדי שיוכלו להתרכז בתפילה.

רצוי לגלול למקום הנכון את ספר התורה, המיועד לקריאת פרשת זכור, עוד לפני התפילה, כדי למנוע המתנה ועיכוב מיותרים של הציבור בזמן קריאת התורה.

לפי רוב פוסקי ההלכה, גם הנשים חייבות לשמוע את קריאת פרשת זכור,³ ובפועל הנשים נוהגות לבוא לבית הכנסת לשמיעת פרשת זכור.

מוציאים מארון הקודש שני ספרי תורה. בספר הראשון קוראים לשבעה עולים בפרשת השבוע. אחר כך מניחים את הספר השני על הבימה ליד הספר הראשון, ואומרים חצי קדיש. מגביהים וגוללים את הספר הראשון [ואם יש רק ספר תורה אחד, לא מגביהים את הספר אלא גוללים מיד לפרשת זכור ומגביהים וגוללים לאחר קריאת פרשת זכור], ואחר כך מעלים את המפטיר וקוראים בספר השני את פרשת זכור.⁴

את המילה "זכר" [עמלק] קוראים "זְכָר" ואחר כך "זָכַר".⁵ אם קוראים בתורה בהברה ספרדית שלא מבדילים בה בין צירה לסגול, קוראים את המילה "זכר" רק פעם אחת.

אין להכות ולמחות בשמיעת שם "עמלק"

בקריאת פרשת זכור.

בעת הגבהת ספר התורה השני, מי שאוחז את הספר הראשון ממשיך לשבת. אומרים 'אב הרחמים'.

יום רביעי

ז אדר – ערב תענית אסתר

הלכות התענית

הצום מתחיל בעלות השחר של יום חמישי.⁷

מי שלא ישן הלילה, מותר לו לאכול במהלך הלילה עד עלות השחר. ומי שרוצה ללכת לישון, ובמהלך הלילה לקום ולאכול או לשתות – יאמר בפירוש לפני השינה שהוא מתכוון לקום ולאכול או לשתות, ויהיה מותר לו לאכול או לשתות במהלך הלילה. ומי שרגיל לשתות כשקם מהשינה במהלך הלילה, יכול לעשות זאת בלי לומר במפורש מראש.⁸

אין לשטוף את הפה.⁹ ומי שזה מציק לו מאד, יכול להקל ולשטוף את הפה בנוזל שלא ראוי כלל לשתיה.

מי ששכח ובירך על מאכל או משקה ונזכר שתענית היום, לא יטעם כלל מהמאכל או המשקה אלא יאמר "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד"¹⁰. ואם כבר טעם והכניס לפה, יפלוט החוצה. וגם אם בטעות אכל או שתה, עליו להמשיך לצום עד סיום הצום.¹¹

אדם חולה (אפילו שאין בו סכנה), זקן תשוש כוח או מי שסובל מאד מכאבי עיניים¹²; וכן אישה בהיריון (לאחר ארבעים יום, או שמרגשת חולשה יתרה), וכן יולדת – בתוך שלושים יום לאחר הלידה, וכן אישה שמיניקה¹³ – פטורים מלצום.

6. היום-יום לש"פ זכור. קצות-השולחן סי' פג בבדי-השולחן סוף ס"ק יג. לוח כולל-חב"ד.

7. סידור אדמו"ר "סדר ספירת העומר". וראה אגה"ת פ"ג, לקו"ש כרך כב עמ' 313 והתקשרות גיליון קא עמ' 17. שיחות-קודש תשנ"ב ח"ב עמ' 494 ע"י ציון 12.

8. שו"ע סי' תקס"ד ונו"כ. אג"ק כ"ק אדמו"ר ח"ג עמ' עה.

9. שו"ע סי' תקס"ז ס"ב. ספר המנהגים עמ' 1.

10. נטעי-גבריאל בין-המצרים ח"א פ"ג ס"ח.

11. מטה-אפרים תר"ב סכ"ג.

12. רמ"א סי' תרפ"ו ס"א. כה"ח תקנ"ג ס"ק ו.

13. רמ"א שם. שו"ע אדמו"ר סי' של ס"ה. ראה נטעי-גבריאל בין-המצרים פ"ה, ושי"נ.

1. התועדויות תשמ"ח ח"ב עמ' 388. התועדויות תשמ"ו ח"ב עמ' 589.
2. שו"ע אדה"ז סי' רפב סט"ז. וראה בהנסמן באנציקלופדיה תלמודית כרך ב עמ' קסו, ערך 'ארבע פרשיות' הערה 59 – שיחת ש"פ זכור תשמ"א, הנחת הת' ס"א. וראה התועדויות תשד"מ ח"ב עמ' 1188. תשמ"ט ח"ב עמ' 443.
3. שיחת ש"פ זכור תשמ"א, הנחת הת' סל"ט. ובהתועדויות תשמ"ט ח"ב עמ' 443 "כמה פוסקים", אנציקלופדיה תלמודית ערך 'זכירת מעשה עמלק' ס"ג, ס"ע רכב ואילך ושי"נ.
4. לוח כולל-חב"ד.
5. ספר המנהגים עמ' 72.

שחרית

בחזרת הש"ץ של שחרית, החזן אומר "עננו". אם שכח - תלוי מתי נזכר: אם נזכר לפני שאמר את שם השם בסיום ברכת "רפאנו", חוזר ואומר "עננו" ו"רפאנו"; ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם, אומר "עננו" בתוך ברכת "שומע תפילה", וחותם את הברכה: "העונה בעת צרה ושומע תפילה"; ואם נזכר אחרי "שומע תפילה", אומר אותה כברכה שלמה בפני עצמה, אחרי "המברך את עמו ישראל בשלום"¹⁴.

אם אין בבית הכנסת שלושה שצמים¹⁵, שליח הציבור אינו אומר "עננו" בתור ברכה בפני עצמה, אלא בתוך ברכת "שומע תפילה"¹⁶.

סליחות

אחרי תחנון ואמירת "והוא רחום" ו"שומר ישראל" לשני וחמישי¹⁷, אומרים את הסליחות לתענית אסתר, לפי הסדר המופיע בסידור.

את הסליחות אומרים בעמידה¹⁸, ובמיוחד את שלוש עשרה מידות, "שמע קולנו" ו"אבינו מלכנו".

בחרוז "מקשיב דבר שקר", שבפיוט "אדם בקום עלינו" - בסידורים כתוב סֶדֶר להשתמש. אך צריך לתקן ולומר: סֶדֶר להשתמש¹⁹.

ב"זכור רחמך" - יש לומר "זכרנו ה' ברצון עמך, פקדנו בישועתך" ולא "ופקדנו בישועתך".

בפיוט "עננו", את המילים "רך לרצות" יש לבטא "רך לְרָצוֹת"²⁰.

במניין של הרבי נהגו לשיר את "רחמנא דעני" שבסוף הסליחות, ואת "אבינו מלכנו, אין לנו מלך אלא אתה".

לאחר הסליחות אומרים "ואנחנו לא נדע" וחצי קדיש.

קריאת התורה

לא מעלים לתורה מי שלא צם²¹. ואם קראו לו

לעלות וצר לו להודיע שאינו צם כדי שלא לגרום חילול השם, יעלה לתורה²². וכן גם בקריאת התורה במנחה.

כדי לקרוא בתורה צריך שיהיו בבית הכנסת לפחות שלושה שצמים²³.

את הפסוקים בקריאת התורה: "שוב מחרון אפך", "ה' א-ל רחום... ונקה", "וסלחת לעווננו" - אומר הציבור בקול רם, ורק אחרי שהקהל מסיים קורא אותם בעל הקורא²⁴. העולה לתורה מתחיל לומר את הפסוקים האלה יחד עם הציבור ומסיים עם בעל הקורא²⁵.

בקריאת הפסוק "ויקרא בשם השם", יש להפסיק מעט בין "בשם" ל"השם", בהתאם לטעמי המקרא של הפסוק.

מנחה ומחצית השקל

תפילת מנחה מתפללים בשעה מאוחרת, סמוך לשקיעה²⁶.

לפני תפילת מנחה²⁷ נותנים "מחצית השקל" לצדקה לעניים, ובמיוחד עבור צורכי בית הכנסת ובית המדרש²⁸ (רצוי לציין במפורש על הקופות והקערות לאיזו מטרה מיועדות התרומות).

כל אחד נותן שלוש מטבעות של חצי שקל, ואין מקום לתת יותר מזה²⁹.

אבי המשפחה נותן "מחצית השקל" גם עבור כל אחד מבני המשפחה³⁰. רצוי שכבר מגיל בר מצווה ייתן כל אחד עבור עצמו, וכדאי לחנך גם את הילדים הקטנים לתת בעצמם מכספם³¹ (וכשהילדים נותנים בעצמם, האב לא צריך לתת עבורם בנוסף).

אחרי "אשרי" אומרים חצי קדיש, וקוראים בתורה כמו בשחרית. העולה שלישי הוא המפטיר, ואחרי הקריאה לא אומרים חצי קדיש אלא קוראים את ההפטרה וברכותיה. מיד לאחר סיום ברכות ההפטרה החזן מתחיל לומר חצי

ובמהדורת תשנ"ד או"ח סי' קי.

22. לוח כולל-חב"ד בצום גדליה.

23. ספר-המנהגים עמ' 45.

24. שערי-אפרים שער ח סעיף קז.

25. כך נהג הרבי כשעלה לתורה - 'התקשרות' גיליון מ ס"ע 18.

26. ספר-המנהגים עמ' 48.

27. ספר-המנהגים - מנהגי פורים. לוח כולל-חב"ד.

28. משיחות ש"פ שקלים תשכ"ד ותשמ"ב. ראה סה"ש תש"נ עמ' 303.

לקו"ש ח"א עמ' 182, וסה"ש תנש"א ח"א עמ' 320, 'אוצר' עמ' רנג.

29. רמ"א סי' תרצ"ד ס"א.

30. מג"א תרצ"ד ס"ק ג, כף-חיים שם ס"ק כז, דרכי-חיים-ושלום סי'

תתמג, שיחת תענית אסתר תשמ"ט - 'אוצר' עמ' רנג.

31. שיחות-קודש תשנ"ב ח"ב עמ' 787.

14. לוח כולל-חב"ד, צום גדליה.

15. ספר-המנהגים עמ' 45.

16. משנה-ברורה סי' תקס"ו ס"ק יג.

17. כך נהגו תמיד במניין של הרבי בתענית ציבור שחלה בימי שני וחמישי.

18. מובא מס' קיצור שלי"ה.

19. כגירסת סידור יעב"ץ (אשכול) ועבודת ישראל. וכ"כ בשערי תשובה

סו"ס תרפ"ט.

20. אג"ק ח"ב עמ' קסג.

21. שו"ע סי' תקס"ו ס"ו. שו"ת צמח-צדק שער-המילואים ח"א סי' י;

קדיש, ותוך כדי כך אומרים "יהללו" ומחזירים את ספר התורה לארון הקודש³², ומתפללים שמונה עשרה.

בברכת "שומע תפילה" אומרים את תפילת "עננו". מי ששכח לומר "עננו", ונזכר אחרי שאמר את שם השם בסיום ברכת "שומע תפילה", יאמר "עננו" לפני "יהיו לרצון" האחרון בסיום שמונה עשרה.

במקומות שנוהגים בהם שהכוהנים עולים לדוכן לברך בכל יום, נוהגים כך גם בתפילה זו³³ - ויש להקפיד שהכוהנים יעלו לברך רק אם זה בתוך חצי שעה שלפני השקיעה³⁴. אם הכוהנים אינם מברכים, החזן אומר את ברכת כוהנים.

לא אומרים תחנון וכן מחר, וכן לא אומרים "אבינו מלכנו".

הרבי חידש את המנהג הישן לומר "דברי כיבושין" אחרי תפילת מנחה בתענית ציבור, ועורר שיאמרו לפחות כמה מילים או מזמור תהלים שמעוררים לתשובה³⁵.

ליל פורים:

נוהגים ללבוש בגדי חג לקראת ערב.

לא שוברים את הצום עד אחרי קריאת המגילה. החל מצאת הכוכבים - אדם חלש או מי שצריך לקרוא את המגילה וקשה לו בגלל הצום, רשאי לטעום פירות וכדומה ומשקאות קלים ללא הגבלה, ו"מזונות" עד כביצה. אדם חולה יכול לאכול, ויבקש ממישהו שיזכיר לו לשמוע מגילה אחר כך³⁶.

מי שהוא 'חוב' עומד חזן גם בפורים.

בערבית ובתפילות מחר אומרים את תפילת "ועל הניסים". **בני ירושלים אינם אומרים בתפילות היום "ועל הניסים"**.

בערבית לא מכריזים לפני שמונה עשרה תזכורת על "ועל הניסים", אלא דופקים על השולחן וכדומה כתזכורת למתפללים. רצוי שאחד הגבאים יתחיל לומר בקול "ועל הניסים" כשמגיע לשם בתפילה.

מי ששכח לומר "ועל הניסים" - אם נזכר לפני שאמר את שם השם בסיום הברכה, חוזר ואומר

32. כך נוהג הרבי.

33. 'לוח כולל חב"ד' בתעניות.

34. כף-החיים שם ס"ק ז. וראה ילקוט-יוסף ח"ה עמ' 550 ושי"נ, ונטעני-גבריאל הל' בין-המצרים פי"ג ס"ו ושי"נ.

35. לקוטי-שיחות כרך כ עמ' 352, ושי"נ.

36. רמ"א ומשנה-ברורה ס"ס תרצ"ב.

"ועל הניסים". ואם נזכר אחרי שאמר את שם השם, ממשיך כרגיל בתפילה ולא חוזר.

אחרי שמונה עשרה החזן אומר קדיש תתקבל, ואחר כך קוראים את המגילה.

מי שטרם נתן 'מחצית השקל' כנהוג, ייתן עכשיו לפני קריאת המגילה.

מנהגי קריאת המגילה

בעת קריאת המגילה, עומדים אנשים מימינו ומשמאלו של הבעל-קורא³⁷.

הבעל-קורא ומי שיש לו מגילה, לפני הקריאה פורסים את המגילה ומקפלים אותה לשלושה חלקים³⁸, ומשאירים אותה כך עד סיום הקריאה³⁹. יש להיזהר שהמגילה לא תיגרר לרצפה וגם שלא תגלוש מהשולחן ותעמוד תלויה באוויר⁴⁰.

הבעל-קורא יכוון להוציא ידי חובה את כל השומעים והם יכוונו לצאת ידי חובה.

אסור להפסיק ולדבר עד לאחר ברכת "הרב את ריבנו" לאחר קריאת המגילה.

הרבי היה שומע את המגילה בעמידה, וכן נוהגים רבים.

הרבי האזין לקריאת המגילה מתוך מגילה כשרה, והיה מברך את הברכות עם הבעל-קורא, הן לפני קריאת המגילה והן אחריה⁴¹.

מי שלא הצליח לשמוע מילה או פסוק, יקרא מיד את מה שהחסיר (לא דווקא מתוך מגילה כשרה, אלא גם מתוך חומש או מגילה מודפסת, ורצוי שיהיה מנוקד כדי שלא יטעה בקריאה) וימשיך עד שיתחבר לבעל-קורא⁴².

מכים ומרעישים בקריאת שמו של המן בצירוף תואר כלשהו ("המן האגני", "המן הרע" וכדומה)⁴³. בדרך כלל הרבי היה רוקע ברגלו קלות בכל פעם שקראו את שם המן, וכשקראו המן עם תואר רקע בחוזקה ובמשך זמן ארוך יותר.

הרבי הפגין הנאה וחיך כשהילדים היו מרעישים בהמן, וכמה פעמים דיבר נגד הנהגת

37. 'אוצר מנהגי חב"ד' עמ' רנד.

38. שו"ע סי' תר"צ סעיף ז, ספר המנהגים, וראה כף החיים שם ס"ק קב.

39. ראה בכף החיים שם ס"ק קב ובשו"ת מהר"ל, מהדורת מכון ירושלים, ס"ע נו.

40. שם ס"ק קג. ראה בס' 'מהר"ל-מנהגים' מהדורת מכון ירושלים עמ' תכו ובהערה 2 שם.

41. 'התקשרות' גיליון לו עמ' 14. וראה שו"ע אדה"ז סי' ריג ס"ז, וכף החיים שם סו"ק כב.

42. ראה שו"ע סי' תר"צ ס"ג-ו ונ"כ, משנה ברורה שם ס"ק יט.

43. ספר המנהגים שם, ושי"נ.

הגבאים שמגבילים את הילדים.

קוראים כמו שתי המסורות: "להרוג ולאבד / ולהרוג ולאבד" (ח, יא), וכן "ואיש לא עמד בפניהם / ואיש לא עמד לפניהם" (ט, ב).⁴⁴

ארבעה פסוקים במגילה קורא הקהל בקול רם: "איש יהודי" (ב, א), "ומרדכי יצא" (ח, טו), "ליהודים" (ח, טז), "כי מרדכי" (י, ג) - והבעל-קורא חוזר וקורא אותם אחר כך.

גם את שמות עשרת בני המן, מהמילים "חמש מאות איש" (ט, ו) עד אחרי המילה "עשרת" (ט, י), הקהל קורא קודם - ואז מכים ומרעשים, כמו בהזכרת המן. אחר כך הבעל-קורא חוזר וקורא אותם.⁴⁵

פסוקים אלה קוראים בנשימה אחת.

כשקוראים את המילים "האיגרת הזאת" (ט, כו) ו"איגרת הפורים הזאת השנית" (ט, כט), מנענעים את המגילה.⁴⁶

בסיום קריאת המגילה, הבעל-קורא [ומי שיש לו מגילה כשרה ונוהג לברך] מברך "הרב את ריבנו", ואחר כך אומרים "שושנת יעקב" וגוללים את המגילה.⁴⁷

אחרי קריאת המגילה אומרים "ואתה קדוש", אחר כך אומר החזן קדיש "יהא שלמא" ואז אומרים "עלינו לשבח".

גם הלילה יש לשמוח ולהרבות קצת בסעודה.⁴⁸ בכל המקומות חוץ מירושלים, הערב ומחר מוסיפים "ועל הניסים" בברכת המזון. מי ששכח לומר "ועל הניסים", וכבר אמר את שם השם של סיום ברכת "על הארץ ועל המזון", ימשיך את ברכת המזון כרגיל, ואחרי "ממרום ילמדו" יאמר: "הרחמן הוא יעשה לנו ניסים כמו שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה. בימי מרדכי ואסתר" [והמשך הנוסח של "ועל הניסים"].

מבצע פורים וזיכוי הרבים

יש לצאת ולזכות יהודים נוספים בקיום מצוות פורים, ובמיוחד יהודים שנמצאים בבתי אבות, בתי רפואה, בתי סוהר, אנשי משטרה, ובמיוחד חיילי צה"ל שמגנים בגופם במסירות נפש על

גבולות ארץ ישראל.

כדי שיהודים יקיימו את מצוות משלוח מנות, צריך להדריך אותם להחליף ביניהם את המנות, איש לאיש ואישה לאישה. כשנותנים לאנשים משלוחי מנות, יש להקפיד לתת לגברים בשם צעירי חב"ד, ולנשים - בשם נשי חב"ד.⁴⁹

כמו כן יש לחלק להם מטבעות כדי שיקיימו את מצוות מתנות לאביונים.

צעירים רבים מסתמכים על כך שאפשר לצאת ידי חובה בכך שההורים מקיימים את מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים. אלא שלצערנו קורה שגם הורים רבים אינם מקיימים זאת כראוי. לכן, צריך להזכיר גם לנערים לקיים באופן אישי את מצוות הפורים.

בנוגע לזיכוי יהודים בקריאת מגילה:

· יש להעדיף קריאה ביום על פני קריאה בלילה. עם זאת, אם יש הזדמנות לקרוא בלילה, אין לוותר עליה מחשש שלמוחרת לא יוכל לקרוא שוב.⁵⁰

· לא מקיימים את המצווה בשמיעת מגילה ברמקול, טלפון או רדיו, גם לא בשידור חי.⁵¹

· בשעת הדחק, את קריאת המגילה בליל פורים אפשר להתחיל מהשקיעה (ובלית ברירה, אפילו מפלג המנחה). במקרה כזה, כדאי לכוון לא לצאת ידי חובה בקריאה זו, ולקרוא או לשמוע שוב את קריאת המגילה עם כל הברכות בזמן.

ביום פורים, אפשר להתחיל את הקריאה מעלות השחר, ועד השקיעה, ובדיעבד עד צאת הכוכבים.⁵²

אם לא יספיקו לשמוע את המגילה כולה לפני השקיעה, יקראו את המגילה בלי ברכה.

· מי שקורא מגילה לנשים בלבד - עדיף שהנשים יברכו בעצמן. אם הנשים לא מברכות, יברך הקורא. נוסח הברכה בקריאה לנשים הוא "לשמוע מגילה".⁵³

יש להשתדל לדאוג לתת את צורכי הפורים לכל מי שזקוק לכך.

49. ע"פ הרמ"א ס"ח תרצ"ה. 'אוצר' עמ' רפו.

50. ראה שו"ת סי' תרפ"ז ס"ק א, ונטעי גבריאל פמ"ב ס"ו. ראה קו"א לשו"ע אדמו"ר סי' רעא ס"ק א. שו"ת צמח-צדק או"ח סי' קיג, ובארוכה בקובץ 'התמים' החדש, גיליון כז עמ' 55 ושי"ש.

51. לקוטי-שיחות כרך ט עמ' 336. כרך כא עמ' 496.

52. שו"ע סי' תרפ"ז ס"א ונו"כ.

53. רמ"א סי' תרפ"ט ס"ב ומ"א שם ובסי' תרצ"ב ס"ק ה ועוד.

44. ספר המנהגים שם, ושי"ש. וראה קטת הסופר בסוף ח"ב עה"פ ולהרג. אג"ק ח"ג עמ' שלו. דרכי חיים ושלום סי' תתמ"ה, וקובץ יגדיל תורה, ברקלין, חוברת נח.

45. לוח כולל-חב"ד, כף החיים סי' תר"צ ס"ק צו מבין איש-חי.

46. ספר המנהגים שם, מ"א סי' תר"צ ס"ק יז מס' מטה משה, ועוד.

47. לוח כולל-חב"ד. 'שערי המועדים-פורים' סי' נו, עיי"ש.

48. רמ"א סי' תרצ"ה ס"א.

ט אדר

ת"ש (אדר ב)

ביום שני בשעה שש בערב, לאחר שנים עשר ימי הפלגה, עגנה בחופי ניו יורק האונייה שהביאה את אדמו"ר הרי"צ. הירידה מהאונייה התאפשרה רק למוחרת בבוקר. באחת עשרה וחצי בבוקר, נכנס אדמו"ר הרי"צ יחד עם רעייתו ואימו לגבולות ארצות הברית על מנת להתיישב בה, וקבע את מושבו ברובע ברוקלין שבניו יורק.

אלפים הגיעו לקבל את פניו של אדמו"ר הרי"צ, בהם משלחות מטעם הארגונים היהודיים ומוסדות התורה בארצות הברית. כאשר ירד הרבי מהאונייה, פרץ הקהל בקריאות "שלום עליכם" ורבים בירכו ברכת "שהחיינו". באולם סמוך לרציף נערך טקס קבלת פנים, נציג מטעמו של ראש עיריית ניו יורק נשא דברי ברכה, והרבי השיב בקצרה ובירך כל אחת מעשרות המשלחות שבאו לקבל את פניו.

לאחר מכן נסע אדמו"ר הרי"צ למלון גרייסטון שבמנהטן, שם השתכן בתקופה הראשונה לבואו לארצות הברית.

במסיבת קבלת פנים שנערכה לכבוד הרבי באותו היום, אמר: "תודה להשם יתברך על שהציל אותנו והוציאנו מן המצר אל המרחב. מאד מצער אותי להפריע את שמחת לבכם של כל הנוכחים ואת שמחת לבבי אני, אבל הכאב הגדול של אחינו ואחיותינו המתענים בלי רחמנות - אינו נותן לי מנוח. צעקתם-זעקתם של אחינו ואחיותינו, וביחוד של תלמידי הרבים מהישיבות בפולין, מלווה אותי בכל מקום ובכל שעה, ואיני יכול לתת מנוח לנפשי עד שיעזור השם יתברך ויצילו אותם."

עוד באותו יום, ייסד אדמו"ר הרי"צ את ישיבת 'תומכי תמימים' בארצות הברית, בבית הכנסת "עונג שבת" בשכונת איסט פלטבוש בברוקלין. וכך אמר: "אנו המהגרים - יותר נכון המובאים הנה - הובאנו לכאן לשם עבודה במסירות נפש, לעשות את אמריקה למקום תורה. יודע אני היטב אילו כוחות של מסירות נפש זקוקים לשם כך, אך בטוחני כי בזכות אבות קדושים נצליח במסירות הנפש שלנו לתורה ומצוות בדרכי החסידות... תלמידי הישיבה יאירו את הבתים היהודיים ויתנו הגבהת רוח לרבנים המקומיים שיתמסרו להרבצת

התורה... מובטחני בזכות אבותי הקדושים כי תוך זמן קצר מאד תהא ישיבת תומכי תמימים ליובאוויטש לא רק הישיבה הגדולה והמסועפת במדינה, כי אם גם אור המאיר וכוח המעורר ומורה דרך ההתעסקות לרבנים וראשי הישיבות וה' יצליח לנו בגשמיות וברוחניות".

י אדר

תר"ו

נפטרה הרבנית חיה שרה, בתו הצעירה של אדמו"ר האמצעי, ממחלה קשה. בת שלושים וארבע בפטירתה, ונטמנה בעיר קרמנצ'וג. לאחר פטירתה, הועברו ילדיה לליובאוויטש, שם גדלו בבית אימה-סבתם, הרבנית שיינא, עד נישואיהם.

ת"ש (אדר ב)

התחילו הלימודים בישיבת תומכי תמימים הראשונה בארצות הברית, בבית הכנסת "עונג שבת" בשכונת איסט פלטבוש.

תשל"ב

הופיע הגיליון הראשון של הקובץ השבועי "הערות התמימים", בו התפרסמו הערות, עיונים וביאורים בתורתו של הרבי.

יא אדר

תקפ"ג

נפטר הרב הקדוש ר' מרדכי פוזנר, אחיו של אדמו"ר הזקן, שגם היה דומה לו במראה פניו.

אדמו"ר הצמח צדק סיפר עליו שהיה חריף מאד, מעמיק ובעל מחשבה ישרה. כל סוגיה היה לומד חמש-שש פעמים, ובכל פעם מחדש חידושים עמוקים יותר ויותר. אדמו"ר הזקן מינה אותו כאחד האחראים על ה"חדרים" - קבוצות הלימוד לאברכים מצטיינים ומחוננים בחצרו של אדמו"ר הזקן. כל מועמד לאחד ה"חדרים" היה צריך לעבור אצלו מבחן קבלה, והוא היה אחראי על לימודי הנגלה. הוא גם עזר בהגהת השולחן-ערוך של אדמו"ר הזקן.

בשנותיו האחרונות שימש רבי מרדכי כרב בעיר אורשה, ונטמן בעיר קפוסט.

קדמי: ד ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד
ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו
בגדי־קדש לאהרן אחיד ולבגיו לכהנו־לי:
ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל
וכתנת תשבץ מצנפת ואבנט ועשו בגדי־קדש
לאהרן אחיד ולבגיו לכהנו־לי: ואלין לבושי די
יעבדון חושנא ואפודא ומעילא וכתונא מרמצא
מצנפתא והמנא ויעבדון לבושי קודשא לאהרן
אחיד ולבגיהי לשמשא קדמי: ה והם יקחו
את־הזהב ואת־התכלת ואת־הארגמן ואת־
תולעת השני ואת־השש: והם יקחו את־הזהב
ואת־התכלת ואת־הארגמן ואת־תולעת השני
ואת־השש: ואנן יסבון ית דהבא וית תכלא וית
ארגנא וית צבע זהורי וית בוץא: פ ויעשו
את־האפד זהב תכלת וארגמן ותולעת שני
ושש משור מעשה חשב: ועשו את־האפד זהב
תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משור מעשה
חשב: ויעבדון ית אפודא דהבא תכלא וארגנא
צבע זהורי ובוצ שזיר עובד אמן: ז שתי כתפת
חברת יהיה־לו אל־שני קצותיו וחבר: שתי
כתפת חברת יהיה־לו אל־שני קצותיו וחבר:
תרתינן פתפין מלפפן יהון לה על תרין סטרוהי
ויתלפף: ח וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו
ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני
ושש משור: וחשב אפדתו אשר עליו כמעשהו
ממנו יהיה זהב תכלת וארגמן ותולעת שני ושש
משור: והמין תקונה די עלוהי פעובדוהי מנה
יהי דהבא תכלא וארגנא וצבע זהורי ובוצ
שזיר: ט ולקחת את־שתי אבני־שהם ופתחת
עליהם שמות בגי ישראל: ולקחת את־שתי
אבני־שהם ופתחת עליהם שמות בגי ישראל:
ותסב ית תרתינן אבני בורלא ותגלוף עליהן
שמהת בגי ישראל: י ששה משמתם על האבן

ד ואתה תצוה: א את־בגי ישראל ויקחו אליך
שמן וית וך פתית למאור להעלת נר תמיד:
ואתה תצוה: א את־בגי ישראל ויקחו אליך שמן
וית וך פתית למאור להעלת נר תמיד: ואת
תפקד ית בגי ישראל ויסבון לך משחא זיתא
דכיא פתישא לאנהרא לאדלקא בוצניא תדינא:
כ באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על־העדות
יערך אתו אהרן ובגיו מערב עד־בקר לפני
יהוה חקת עולם לדרתם מאת בגי ישראל:
באהל מועד מחוץ לפרכת אשר על־העדות יעריך
אתו אהרן ובגיו מערב עד־בקר לפני יהוה חקת
עולם לדרתם מאת בגי ישראל: במשכן זמנא
מברא לפרכתא דעל סהדותא יסדר יתא אהרן
ובגיהי מרמשא עד צפרא קדם יי קים עלם
לדריהון מן בגי ישראל: ס א ואתה תקרב אליך
את־אהרן אחיד ואת־בגיו אתו מתוך בגי
ישראל לכהנו־לי אהרן נדב ואביהוא אלעזר
ואיתמר בגי אהרן: ואתה תקרב אליך את־אהרן
אחיד ואת־בגיו אתו מתוך בגי ישראל לכהנו־לי
אהרן נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר בגי אהרן:
ואת קרב לותך ית אהרן אחיד וית בגיהי עמה
מגו בגי ישראל לשמשא קדמי אהרן נדב
ואביהוא אלעזר ואיתמר בגי אהרן: ד ועשית
בגדי־קדש לאהרן אחיד לכבוד ולתפארת:
ועשית בגדי־קדש לאהרן אחיד לכבוד
ולתפארת: ותעבד לבושי קודשא לאהרן אחיד
ליקר ולתשבץ: ג ואתה תדבר אל־כל־חכמי
לב אשר מלאותיו רוח חכמה ועשו את־בגדי
אהרן לקדשו לכהנו־לי: ואתה תדבר אל־כל־
חכמי־לב אשר מלאותיו רוח חכמה ועשו את־
בגדי אהרן לקדשו לכהנו־לי: ואת תמלל עם כל
חכמי לבא דאשלמית עמה רוח חכמתא
ויעבדון ית לבושי אהרן לקדשותה לשמשא

וְהָב תְּכַלֵּת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזֹר
 תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: וְתַעֲבֹד חֹשֶׁן דִּינָא עוֹבֵד אֲמֵן כְּעוֹבֵד
 אֲפֻדָּא תַּעֲבֹדָה דְּהָבָא תְּכַלָּא וְאַרְגָּוָנָא וְצִבְע
 זְהוּרִי וּבוּץ שְׁזִיר תַּעֲבֹד יְתָה: טו רְבוּעַ יְהִי
 כְּפֹל וְזֶרֶת אֶרְכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ: רְבוּעַ יְהִי כְּפֹל
 וְזֶרֶת אֶרְכּוֹ וְזֶרֶת רְחִבּוֹ: מְרַבֵּעַ יְהִי עֵיף וְרֵמָא
 אֲרַפָּה וְזֶרֶמָא פְּתִיחָה: יז וּמְלֵאֲתָ בּוֹ מְלֵאֲתָ אֲבָן
 אֲרַבְּעָה טוּרִים אֲבָן טוּר אֶדָם פְּטֻרָה וּבִרְקַת
 הַטּוּר הָאֶחָד: וּמְלֵאֲתָ בּוֹ מְלֵאֲתָ אֲבָן אֲרַבְּעָה
 טוּרִים אֲבָן טוּר אֶדָם פְּטֻרָה וּבִרְקַת הַטּוּר הָאֶחָד:
 וְתִשְׁלַם בֵּה אֲשֻׁלְמוֹת אֲבָנָא אֲרַבְּעָא סְדֵרִין אֲבָן
 טָבָא סְדָרָא קְדָמָאָה סִמְקָן יִרְקָן וּבִרְקָן סְדָרָא
 חֹד: יח וְהַטּוּר הַשְּׁנִי נִפְךְ סְפִיר וְיִהְיֶה: וְהַטּוּר
 הַשְּׁנִי נִפְךְ סְפִיר וְיִהְיֶה: וְסְדָרָא תִּנְיָנָא אֲזִמְרָגִדִּין
 וְשִׁבְזִיז וּסְבָהֲלוֹם: יט וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שְׁבוֹ
 וְאַחֲלָמָה: וְהַטּוּר הַשְּׁלִישִׁי לְשֵׁם שְׁבוֹ וְאַחֲלָמָה:
 וְסְדָרָא תְּלִיתָאָה קִנְפִּירִי טַרְקִיָּא וְעִין עֲגֻלָּא:
 כ וְהַטּוּר הָרְבִיעִי תַרְשִׁישׁ וְשֹׁהַם וְיִשְׁפָּה
 מְשַׁבְּצִים וְהָב יִהְיוּ בְּמִלּוּאֵיהֶם: וְהַטּוּר הָרְבִיעִי
 תַרְשִׁישׁ וְשֹׁהַם וְיִשְׁפָּה מְשַׁבְּצִים וְהָב יִהְיוּ
 בְּמִלּוּאֵיהֶם: וְסְדָרָא רְבִיעָאָה כְּרוּם יָמָא וּבוּרְלָא
 וּפְנִטְרִי מְרַמְצָן דְּדִהָב יִהְיוּ בְּאֲשֻׁלְמוֹתֵיהוֹן:
 כא וְהָאֲבָנִים תַּהֲיִין עַל־שְׁמֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים
 עֶשְׂרֵה עַל־שְׁמֹתָם פְּתוּחֵי חוֹתֶם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ
 תַּהֲיִין לְשֵׁנֵי עֶשֶׂר שְׁבָט: וְהָאֲבָנִים תַּהֲיִין עַל־
 שְׁמֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה עַל־שְׁמֹתָם פְּתוּחֵי
 חוֹתֶם אִישׁ עַל־שְׁמוֹ תַּהֲיִין לְשֵׁנֵי עֶשֶׂר שְׁבָט:
 ואֲבָנִיָּא יִהְיוּן עַל שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּרַתֵּי עֶסְרִי
 עַל שְׁמֹתֵיהוֹן כְּתָב מְפָרֵשׁ כְּגִלּוּף דְּעֻזָּא גְבֵר עַל
 שְׁמָה תַּהֲיִין לְתַרְיִין עֶסְרִי שְׁבָטִין: כב וְעִשִׂיתָ
 עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֶׁת גְּבֻלָּת מַעֲשֶׂה עֶבֶת וְהָב
 טָהוֹר: וְעִשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׂרָשֶׁת גְּבֻלָּת מַעֲשֶׂה
 עֶבֶת וְהָב טָהוֹר: וְתַעֲבֹד עַל חוּשְׁנָא תִּפְּיִן מִתְּחַמֵּן
 עוֹבֵד גְּדִילּוֹ דְּהָב דְּכִי: כג וְעִשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׁתֵּי

הָאֶחָת וְאֶת־שְׁמֹת הַשְּׂשָׁה הַנּוֹתְרִים עַל־הָאֲבָן
 הַשְּׁנִית כְּתוּלְדָתָם: שְׂשָׁה מִשְׁמָתָם עַל הָאֲבָן
 הָאֶחָת וְאֶת־שְׁמֹת הַשְּׂשָׁה הַנּוֹתְרִים עַל־הָאֲבָן
 הַשְּׁנִית כְּתוּלְדָתָם: שְׂמָא מִשְׁמַתְהוֹן עַל אֲבָנָא
 כְּדָא וְיִת שְׁמַתָּה שְׂמָא דְּאֲשֻׁתְּאָרוֹ עַל אֲבָנָא
 תִּנְיָמָא כְּתוּלְדָתָהוֹן: יא מַעֲשֶׂה חֲרָשׁ אֲבָן פְּתוּחֵי
 חֹתֶם תִּפְתַּח אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל מִסִּבַּת מְשַׁבְּצוֹת וְהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם:
 מַעֲשֶׂה חֲרָשׁ אֲבָן פְּתוּחֵי חֹתֶם תִּפְתַּח אֶת־שְׁתֵּי
 הָאֲבָנִים עַל־שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִסִּבַּת מְשַׁבְּצוֹת
 וְהָב תַּעֲשֶׂה אֹתָם: עוֹבֵד אֲמֵן אֲבָן טָבָא כְּתָב
 מְפָרֵשׁ כְּגִלּוּף דְּעֻזָּקָן תְּגִלּוּף יִת תְּרַתֵּין אֲבָנִיָּא עַל
 שְׁמֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מְשַׁקְעָן מְרַמְצָן דְּדִהָב תַּעֲבֹד
 יְתַהוֹן: יב וְשְׁמֹת אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתַפַּת
 הָאֲפֹד אֲבָנֵי זָפָרָן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאֹ אֶהְרֵן
 אֶת־שְׁמֹתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל־שְׁתֵּי כְּתִפּוֹ לְזָפָרָן:
 וְשְׁמֹת אֶת־שְׁתֵּי הָאֲבָנִים עַל כְּתַפַּת הָאֲפֹד אֲבָנֵי
 זָפָרָן לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִשְׂאֹ אֶהְרֵן אֶת־שְׁמֹתָם לִפְנֵי
 יְהוָה עַל־שְׁתֵּי כְּתִפּוֹ לְזָפָרָן: וְתִשְׁוִי יִת תְּרַתֵּין
 אֲבָנִיָּא עַל כְּתִפֵּי אֲפֻדָּא אֲבָנֵי דְּכִרְנָא לְבָנֵי
 יִשְׂרָאֵל וְיִטוּל אֶהְרֵן יִת שְׁמַתְהוֹן קְדָם יי עַל
 תְּרִין כְּתִפּוּהֵי לְדְּכִרְנָא: ס

שני יג וְעִשִׂיתָ מְשַׁבְּצַת וְהָב: וְעִשִׂיתָ מְשַׁבְּצַת וְהָב:
 וְתַעֲבֹד מְרַמְצָן דְּדִהָב: יד וְשְׁתֵּי שְׂרָשֶׁת וְהָב
 טָהוֹר מְגֻבֵּלָת תַּעֲשֶׂה אֹתָם מַעֲשֶׂה עֶבֶת
 וְנִתְתַּה אֶת־שְׂרָשֶׁת הָעֶבֶת עַל־הַמְּשַׁבְּצַת:
 וְשְׁתֵּי שְׂרָשֶׁת וְהָב טָהוֹר מְגֻבֵּלָת תַּעֲשֶׂה אֹתָם
 מַעֲשֶׂה עֶבֶת וְנִתְתַּה אֶת־שְׂרָשֶׁת הָעֶבֶת עַל־
 הַמְּשַׁבְּצַת: וְתַרְתִּין תִּפְּיִן דְּהָב דְּכִי מִתְּחַמֵּן תַּעֲבֹד
 יְתַהוֹן עוֹבֵד גְּדִילּוֹ וְתַתֵּן יִת תִּפְּיָא גְּדִילְתָּא עַל
 מְרַמְצָתָא: ס טו וְעִשִׂיתָ חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֶׂה
 חֹשֶׁב כְּמַעֲשֶׂה אֲפֹד תַּעֲשֶׂנוּ וְהָב תְּכַלֵּת וְאַרְגָּמָן
 וְתוֹלַעַת שָׁנִי וְשֵׁשׁ מִשְׁזֹר תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: וְעִשִׂיתָ
 חֹשֶׁן מִשְׁפָּט מַעֲשֶׂה חֹשֶׁב כְּמַעֲשֶׂה אֲפֹד תַּעֲשֶׂנוּ

מִבְּעוֹת זֶהָב וְנִתְּתָה אֶת־שִׁתִּי הַמִּבְּעוֹת עַל־שְׁנֵי קִצּוֹת הַחֹשֶׁן: וְעָשִׂיתָ עַל־הַחֹשֶׁן שְׁתֵּי מִבְּעוֹת זֶהָב וְנִתְּתָה אֶת־שִׁתִּי הַמִּבְּעוֹת עַל־שְׁנֵי קִצּוֹת הַחֹשֶׁן: וְתַעֲבֹד עַל חוּשָׁנָא תְּרַמִּין עֲזָקָן דְּדִקְבָּה וְתַתֵּן יָת תְּרַמִּין עֲזָקְתָּא עַל תְּרִין סְטָרֵי חוּשָׁנָא: כֹּה וְנִתְּתָה אֶת־שִׁתִּי עֲבֹתָת הַזֶּהָב עַל־שִׁתִּי הַמִּבְּעוֹת אֶל־קִצּוֹת הַחֹשֶׁן: וְנִתְּתָה אֶת־שִׁתִּי עֲבֹתָת הַזֶּהָב עַל־שִׁתִּי הַמִּבְּעוֹת אֶל־קִצּוֹת הַחֹשֶׁן: וְתַתֵּן יָת תְּרַמִּין גְּדִילָן דְּדִקְבָּה עַל תְּרִין עֲזָקְתָּא לִסְטָרֵי חוּשָׁנָא: כֹּה וְאֵת שְׁתֵּי קִצּוֹת שְׁתֵּי הָעֲבֹתָת תַּתֵּן עַל־שִׁתִּי הַמִּשְׁבָּצוֹת וְנִתְּתָה עַל־כְּתָפוֹת הָאָפֹד אֶל־מֹול פָּנָיו: וְאֵת שְׁתֵּי קִצּוֹת שְׁתֵּי הָעֲבֹתָת תַּתֵּן עַל־שִׁתִּי הַמִּשְׁבָּצוֹת וְנִתְּתָה עַל־כְּתָפוֹת הָאָפֹד אֶל־מֹול פָּנָיו: וְיָת תְּרַמִּין גְּדִילָן דְּעַל תְּרַמִּין סְטֹרוּהִי תַתֵּן עַל תְּרַמִּין מְרַמְצָתָא וְתַתֵּן עַל כְּתָפֵי אָפֹדָא לְקַבֵּל אֶפּוּהִי: כֹּה וְעָשִׂיתָ שְׁתֵּי מִבְּעוֹת זֶהָב וְשִׁמְתָּ אֹתָם עַל־שְׁנֵי קִצּוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שִׁפְטָו אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאָפֹד בֵּיתָה: וְעָשִׂיתָ שְׁתֵּי מִבְּעוֹת זֶהָב וְשִׁמְתָּ אֹתָם עַל־שְׁנֵי קִצּוֹת הַחֹשֶׁן עַל־שִׁפְטָו אֲשֶׁר אֶל־עֵבֶר הָאָפֹד בֵּיתָה: וְתַעֲבֹד תְּרַמִּין עֲזָקָן דְּדִקְבָּה וְתַשְׁוִי יִתְהוֹן עַל תְּרִין סְטָרֵי חוּשָׁנָא עַל סִפְתָּה דִּי לְעִבְרָא דְּאָפֹדָא מִלְּגִיו: כֹּה וְעָשִׂיתָ שְׁתֵּי מִבְּעוֹת זֶהָב וְנִתְּתָה אֹתָם עַל־שִׁתִּי כְּתָפוֹת הָאָפֹד מִלְּמַטָּה מִמֹּול פָּנָיו לְעֻמַּת מַחְבְּרָתוֹ מִפְּעַל לְחֹשֶׁב הָאָפֹד: וְעָשִׂיתָ שְׁתֵּי מִבְּעוֹת זֶהָב וְנִתְּתָה אֹתָם עַל־שִׁתִּי כְּתָפוֹת הָאָפֹד מִלְּמַטָּה מִמֹּול פָּנָיו לְעֻמַּת מַחְבְּרָתוֹ מִפְּעַל לְחֹשֶׁב הָאָפֹד: וְתַעֲבֹד תְּרַמִּין עֲזָקָן דְּדִקְבָּה וְתַתֵּן יִתְהוֹן עַל תְּרַמִּין כְּתָפֵי אָפֹדָא מִלְּרַע מִלְּקַבֵּל אֶפּוּהִי לְקַבֵּל בֵּית לֹפִי מַעְלֵי לְהִמֵּן אָפֹדָא: כֹּה וְיִרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִמִּבְּעוֹתָיו אֶל־מִבְּעוֹת הָאָפֹד בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהוֹיֹת עַל־חֹשֶׁב הָאָפֹד וְלֹא־יִיָּחַ הַחֹשֶׁן מִעַל הָאָפֹד: וְיִרְכְּסוּ אֶת־הַחֹשֶׁן מִמִּבְּעוֹתָיו אֶל־מִבְּעוֹת הָאָפֹד

בְּפִתִּיל תְּכֵלֶת לְהוֹיֹת עַל־חֹשֶׁב הָאָפֹד וְלֹא־יִיָּחַ הַחֹשֶׁן מִעַל הָאָפֹד: וְיִיָּחַדוּן יָת חוּשָׁנָא מִעֲזָקְתָּה לְעֲזָקְתָּא דְּאָפֹדָא בְּחוּטָא דְּתַכְלֵתָא לְמַהְרֵי עַל הִמֵּן אָפֹדָא וְלֹא יִתְפָּרַק חוּשָׁנָא מַעְלֵי אָפֹדָא: כֹּה וְנִשָּׂא אֶהָרֵן אֶת־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט עַל־לִבּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לְזַכָּרָן לְפָנָי יְהוָה תְּמִיד: וְנִשָּׂא אֶהָרֵן אֶת־שְׁמוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט עַל־לִבּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לְזַכָּרָן לְפָנָי יְהוָה תְּמִיד: וְיִטוּל אֶהָרֵן יָת שְׁמֵהָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּחֹשֶׁן דִּינָא עַל לְבָה בְּמַעְלָה לְקוּדְשָׁא לְדוּכְרָנָא קָדָם יְיָ תְּדִירָא: ל וְנִתְּתָה אֶל־חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת־הָאֹרִים וְאֶת־הַתָּמִים וְהָיוּ עַל־לֵב אֶהָרֵן בְּבֹאוֹ לְפָנָי יְהוָה וְנִשָּׂא אֶהָרֵן אֶת־מִשְׁפָּט בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־לִבּוֹ לְפָנָי יְהוָה תְּמִיד: וְנִתְּתָה אֶל־חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט אֶת־הָאֹרִים וְאֶת־הַתָּמִים וְהָיוּ עַל־לֵב אֶהָרֵן בְּבֹאוֹ לְפָנָי יְהוָה וְנִשָּׂא אֶהָרֵן אֶת־מִשְׁפָּט בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־לִבּוֹ לְפָנָי יְהוָה תְּמִיד: וְתַתֵּן יִתְהוֹן דִּינָא עַל אֹרֵיָא וְיָת תְּמִיָא וְיִהוֹן עַל לְבָא דְּאֶהָרֵן בְּמַעְלָה קָדָם יְיָ וְיִטוּל אֶהָרֵן יָת דִּינָא דְּבִנֵּי יִשְׂרָאֵל עַל לְבָה קָדָם יְיָ תְּדִירָא: ס

שְׁלִישִׁי לֹא וְעָשִׂיתָ אֶת־מַעְיֵל הָאָפֹד בְּלִיל תְּכֵלֶת: וְעָשִׂיתָ אֶת־מַעְיֵל הָאָפֹד בְּלִיל תְּכֵלֶת: וְתַעֲבֹד יָת מַעְיֵלָא דְּאָפֹדָא גְּמִיר תְּכֵלָא: ל וְיִהִי פִירָאֲשׁוֹ בְּתוֹכּוֹ שְׁפָה יִהִי לְפָיו סָבִיב מַעֲשֶׂה אֹרֶג כְּפִי תַחְרָא יִהִי־לּוֹ לֹא יִקְרַע: וְיִהִי פִירָאֲשׁוֹ בְּתוֹכּוֹ שְׁפָה יִהִי לְפָיו סָבִיב מַעֲשֶׂה אֹרֶג כְּפִי תַחְרָא יִהִי־לּוֹ לֹא יִקְרַע: וְיִהִי פֹם רִישָׁה כְּפִיל לְגִוָּה תּוֹרָא יְהִי מִקָּף לְפּוּמָה סְחוּר סְחוּר עוֹבֵד מְחִי כְּפֹם שְׂרָן יְהִי לֹה לֹא יִתְבָּעַע: ל וְעָשִׂיתָ עַל־שׁוּלְיוֹ רַמְנִי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי עַל־שׁוּלְיוֹ סָבִיב וּפַעֲמָנִי זֶהָב בְּתוֹכָם סָבִיב: וְעָשִׂיתָ עַל־שׁוּלְיוֹ רַמְנִי תְּכֵלֶת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי עַל־שׁוּלְיוֹ סָבִיב וּפַעֲמָנִי זֶהָב בְּתוֹכָם סָבִיב: וְתַעֲבֹד עַל שִׁפּוּלוּהִי רַמְנִי תְּכֵלָא וְאַרְגָּמָא וְצָבַע

וְהָיָה עַל שִׁיפוּלוֹהִי סָחוֹר סָחוֹר וְזָגִין דְּדַהֲבָא
 בִּינְיָהוֹן סָחוֹר סָחוֹר: לֹא פַעֲמָן זָהָב וְרַמּוֹן פַּעֲמָן
 זָהָב וְרַמּוֹן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעִיל סָבִיב: פַּעֲמָן זָהָב
 וְרַמּוֹן פַּעֲמָן זָהָב וְרַמּוֹן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעִיל סָבִיב:
 זָגָא דְּדַהֲבָא וְרַמּוֹנָא זָגָא דְּדַהֲבָא וְרַמּוֹנָא עַל
 שִׁיפוּלֵי מַעֲלָא סָחוֹר סָחוֹר: לֹא וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן
 לְשֵׁרֶת וְנִשְׁמַע קוֹלּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי
 יְהוָה וּבִצְאָתוֹ וְלֹא יָמוּת: וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן לְשֵׁרֶת
 וְנִשְׁמַע קוֹלּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי יְהוָה וּבִצְאָתוֹ
 וְלֹא יָמוּת: וְהָיָה עַל אֶהֱרֹן לְשִׁמְשָׁא וְלִשְׁתַּמֵּעַ קִלְיָה
 בְּמַעֲלָה לְקוֹדֶשָׁא קָדָם יי' וּבְמַפְקָה וְלֹא יָמוּת: ס
 לֹא וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי
 חֹתֶם קֹדֶשׁ לִיהוָה: וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר
 וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לִיהוָה: וּתַעֲבֹד
 צִיצָא דְּדַהֲבָא דְּכִי וּתְגַלּוּף עֲלוּהִי כְּתָב מִפְּרֵשׁ קֹדֶשׁ
 לִי: לֹא וְשִׁמַּתְתָּ אוֹתוֹ עַל־פֶּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה
 עַל־הַמְצַנֶּפֶת אֶל־מֹול פְּגִי־הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה:
 וְשִׁמַּתְתָּ אוֹתוֹ עַל־פֶּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל־הַמְצַנֶּפֶת
 אֶל־מֹול פְּגִי־הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה: וְתִשׁוּי יִתָּה עַל
 חוּטָא וְתִקְלָתָא וְהָיָה עַל מְצַנֶּפְתָּא לְקַבֵּל אַפִּי
 מְצַנֶּפְתָּא יְהִי: לֹא וְהָיָה עַל־מִצְחָא אֶהֱרֹן וְנִשָּׂא
 אֶהֱרֹן אֶת־עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לְכָל־מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל־מִצְחוֹ
 תָמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה עַל־מִצְחָא
 אֶהֱרֹן וְנִשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת־עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל־מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל־מִצְחוֹ
 תָמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה עַל בֵּית
 עֵינֹהִי דְּאַהֲרֹן וְיִטּוֹל אֶהֱרֹן יָת עֲוִיַת קוֹדֶשָׁא דִּי
 יִקְדָּשׁוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת קוֹדְשֵׁיהוֹן וְהָיָה
 עַל בֵּית עֵינֹהִי תְּדִירָא לְרַעְוָא לַהוֹן קָדָם יי':
 לֹא וְשִׁבְצָתָּ הַכֶּתֶנֶת שֵׁשׁ וְעִשִׂיתָ מְצַנֶּפֶת שֵׁשׁ
 וְאַבְנֵי תַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה רִקְם: וְשִׁבְצָתָּ הַכֶּתֶנֶת
 שֵׁשׁ וְעִשִׂיתָ מְצַנֶּפֶת שֵׁשׁ וְאַבְנֵי תַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה
 רִקְם: וְתִרְמִץ כְּתוּנָא בּוּצָא וְתַעֲבֹד מְצַנֶּפְתָּא

דְּבוּצָא וְהַמְנָא תַעֲבֹד עוֹבֵד צִיר: מ וְלִבְנֵי אֶהֱרֹן
 תַעֲשֶׂה כְּתָנֹת וְעִשִׂיתָ לָהֶם אַבְנִיִּים וּמִגְבְּעוֹת
 תַעֲשֶׂה לָהֶם לְכָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת: וְלִבְנֵי אֶהֱרֹן
 תַעֲשֶׂה כְּתָנֹת וְעִשִׂיתָ לָהֶם אַבְנִיִּים וּמִגְבְּעוֹת
 תַעֲשֶׂה לָהֶם לְכָבוֹד וּלְתַפְאֶרֶת: וְלִבְנֵי אֶהֱרֹן
 תַעֲבֹד כְּתוּנִין וְתַעֲבֹד לַהוֹן הַמְנִינִין וְכוּכְעִין תַעֲבֹד
 לַהוֹן לִיקָר וּלְתַשְׁבָּחָן: מֵא וְהַלְבַּשְׁתָּ אוֹתָם אֶת־
 אֶהֱרֹן אֶחָיד וְאַת־בָּנָיו אוֹתוֹ וּמִשְׁחַתְתָּ אוֹתָם
 וּמִלֵּאתָ אֶת־יָדָם וְקִדַּשְׁתָּ אוֹתָם וּכְהִנּוּלִי:
 וְהַלְבַּשְׁתָּ אוֹתָם אֶת־אַהֲרֹן אֶחָיד וְאַת־בָּנָיו אוֹתוֹ
 וּמִשְׁחַתְתָּ אוֹתָם וּמִלֵּאתָ אֶת־יָדָם וְקִדַּשְׁתָּ אוֹתָם
 וּכְהִנּוּלִי: וְתַלְבַּשׁ יְתָהוֹן יָת אֶהֱרֹן אַחֵד וְיָת
 בְּנוֹהִי עֲמָה וְתִרְבִּי יְתָהוֹן וְתִקְרַב יָת קִרְבְּנֵהוֹן
 וְתִקְדָּשׁ יְתָהוֹן וְיִשְׁמְשׁוּן קִדְמִי: מֵב וְעִשֶׂה לָהֶם
 מְכַנְסִי־כָד לְכַסּוֹת בָּשָׂר עֲרוּה מִמִּתְנִים וְעַד־
 יָרְכִים יִהְיוּ: וְעִשֶׂה לָהֶם מְכַנְסִי־כָד לְכַסּוֹת בָּשָׂר
 עֲרוּה מִמִּתְנִים וְעַד־יָרְכִים יִהְיוּ: וְעַבֵּד לַהוֹן
 מְכַנְסִין דְּבוּץ לְכַסָּא בָּשָׂר עֲרִיתָא מִחֲרָצִין וְעַד
 יָרֵךְ יִהְיוּ: מֵג וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן וְעַל־בָּנָיו בְּבֹאֵם א
 אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֶת
 בְּקֹדֶשׁ וְלֹא־יִשָּׂאוּ עוֹן וּמָתוּ חֲקַת עוֹלָם לֹא
 וְלִזְרַעוֹ אַחֲרָיו: וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן וְעַל־בָּנָיו בְּבֹאֵם א
 אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֶת
 בְּקֹדֶשׁ וְלֹא־יִשָּׂאוּ עוֹן וּמָתוּ חֲקַת עוֹלָם לֹא וְלִזְרַעוֹ
 אַחֲרָיו: וְהָיָה עַל אֶהֱרֹן וְעַל בְּנוֹהִי בְּמַעֲלָהוֹן
 לְמִשְׁפָּן זָמָנָא אוֹ בְּמִקְרָבֵהוֹן לְמַדְבָּחָא לְשִׁמְשָׁא
 בְּקוֹדֶשָׁא וְלֹא יִקְבִּלוּן חוּבָא וְיָמוּתוּן קָדָם עָלֵם
 לֹא וְלִבְנוֹהִי בְּתִירוּהִי: ס

רבי א וְהָיָה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַעֲשֶׂה לָהֶם לְקֹדֶשׁ
 אוֹתָם לְכַתֵּן לִי לָקַח פֶּר אֶחָד בֹּזֶבֶק וְאֵילָם
 שְׁנַיִם תְּמִימִים: וְהָיָה הַדָּבָר אֲשֶׁר תַעֲשֶׂה לָהֶם
 לְקֹדֶשׁ אוֹתָם לְכַתֵּן לִי לָקַח פֶּר אֶחָד בֹּזֶבֶק
 וְאֵילָם שְׁנַיִם תְּמִימִים: וְדִין פְּתָגְמָא דִּי תַעֲבֹד לַהוֹן
 לְקֹדֶשָׁא יְתָהוֹן לְשִׁמְשָׁא קִדְמִי סב תּוֹר חֵד בֵּר

וְהָיָה עַל שִׁיפוּלוֹהִי סָחוֹר סָחוֹר וְזָגִין דְּדַהֲבָא
 בִּינְיָהוֹן סָחוֹר סָחוֹר: לֹא פַעֲמָן זָהָב וְרַמּוֹן פַּעֲמָן
 זָהָב וְרַמּוֹן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעִיל סָבִיב: פַּעֲמָן זָהָב
 וְרַמּוֹן פַּעֲמָן זָהָב וְרַמּוֹן עַל־שׁוּלֵי הַמַּעִיל סָבִיב:
 זָגָא דְּדַהֲבָא וְרַמּוֹנָא זָגָא דְּדַהֲבָא וְרַמּוֹנָא עַל
 שִׁיפוּלֵי מַעֲלָא סָחוֹר סָחוֹר: לֹא וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן
 לְשֵׁרֶת וְנִשְׁמַע קוֹלּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי
 יְהוָה וּבִצְאָתוֹ וְלֹא יָמוּת: וְהָיָה עַל־אַהֲרֹן לְשֵׁרֶת
 וְנִשְׁמַע קוֹלּוֹ בְּבֹאוֹ אֶל־הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי יְהוָה וּבִצְאָתוֹ
 וְלֹא יָמוּת: וְהָיָה עַל אֶהֱרֹן לְשִׁמְשָׁא וְלִשְׁתַּמֵּעַ קִלְיָה
 בְּמַעֲלָה לְקוֹדֶשָׁא קָדָם יי' וּבְמַפְקָה וְלֹא יָמוּת: ס
 לֹא וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי
 חֹתֶם קֹדֶשׁ לִיהוָה: וְעִשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר
 וּפְתַחְתָּ עָלָיו פְּתוּחֵי חֹתֶם קֹדֶשׁ לִיהוָה: וּתַעֲבֹד
 צִיצָא דְּדַהֲבָא דְּכִי וּתְגַלּוּף עֲלוּהִי כְּתָב מִפְּרֵשׁ קֹדֶשׁ
 לִי: לֹא וְשִׁמַּתְתָּ אוֹתוֹ עַל־פֶּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה
 עַל־הַמְצַנֶּפֶת אֶל־מֹול פְּגִי־הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה:
 וְשִׁמַּתְתָּ אוֹתוֹ עַל־פֶּתִיל תְּכֵלֶת וְהָיָה עַל־הַמְצַנֶּפֶת
 אֶל־מֹול פְּגִי־הַמְצַנֶּפֶת יְהוָה: וְתִשׁוּי יִתָּה עַל
 חוּטָא וְתִקְלָתָא וְהָיָה עַל מְצַנֶּפְתָּא לְקַבֵּל אַפִּי
 מְצַנֶּפְתָּא יְהִי: לֹא וְהָיָה עַל־מִצְחָא אֶהֱרֹן וְנִשָּׂא
 אֶהֱרֹן אֶת־עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי
 יִשְׂרָאֵל לְכָל־מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל־מִצְחוֹ
 תָמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה עַל־מִצְחָא
 אֶהֱרֹן וְנִשָּׂא אֶהֱרֹן אֶת־עוֹן הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל־מִתְנַת קֹדְשֵׁיהֶם וְהָיָה עַל־מִצְחוֹ
 תָמִיד לְרָצוֹן לָהֶם לִפְנֵי יְהוָה: וְהָיָה עַל בֵּית
 עֵינֹהִי דְּאַהֲרֹן וְיִטּוֹל אֶהֱרֹן יָת עֲוִיַת קוֹדֶשָׁא דִּי
 יִקְדָּשׁוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מִתְנַת קוֹדְשֵׁיהוֹן וְהָיָה
 עַל בֵּית עֵינֹהִי תְּדִירָא לְרַעְוָא לַהוֹן קָדָם יי':
 לֹא וְשִׁבְצָתָּ הַכֶּתֶנֶת שֵׁשׁ וְעִשִׂיתָ מְצַנֶּפֶת שֵׁשׁ
 וְאַבְנֵי תַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה רִקְם: וְשִׁבְצָתָּ הַכֶּתֶנֶת
 שֵׁשׁ וְעִשִׂיתָ מְצַנֶּפֶת שֵׁשׁ וְאַבְנֵי תַעֲשֶׂה מַעֲשֶׂה
 רִקְם: וְתִרְמִץ כְּתוּנָא בּוּצָא וְתַעֲבֹד מְצַנֶּפְתָּא

תורי ודכרין תרין שלמין: ב ולחם מצות וחלת מצת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים תעשה אתם: ולחם מצות וחלת מצת בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן סלת חטים תעשה אתם: ולחם פטיר וגריצין פטירין דפילן במשח ואספוגין פטירין דמשיחין במשח סלתא חטין תעבד יתהון: ג ונתת אותם על־סל אחד והקרבת אתם בסל ואת־הפֹר ואת שני האילים: ונתת אותם על־סל אחד והקרבת אתם בסל ואת־הפֹר ואת שני האילים: ונתת יתהון על סל אחד ותקרב יתהון בסל ונת תורא ונת תרין דכרין: ד ואת־אהרן ואת־בניו תקריב אל־פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד ורחצת אתם במים: ואת־אהרן ואת־בניו תקריב אל־פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד ורחצת אתם במים: ונת אהרן ונת בנֹהי תקרב לתרע משכן זמנא ומסחי יתהון במיֵא: ה ולקחת את־הבגדים והלבשת את־אהרן את־הכֹהֲנֹת ואת מעיל האֹפֶד ואת־האֹפֶד ואת־החֹשֶׁן ואֶפְדֶּת לוֹ בַּחֹשֶׁב האֹפֶד: ולקחת את־הבגדים והלבשת את־אהרן את־הכֹהֲנֹת ואת מעיל האֹפֶד ואת־האֹפֶד ואת־החֹשֶׁן ואֶפְדֶּת לוֹ בַּחֹשֶׁב האֹפֶד: ותסב ית לבושיֵא ויתלבש ית אהרן ית כתונא וית מעיל אֹפֹדא וית אֹפֹדא וית חושֵנא ויתתקן לה בְּהִמִּין אֹפֹדא: וישמת המִצְנֶפֶת על־ראשו ונתת את־גִּזְרֵי הַקֹּדֶשׁ על־המִצְנֶפֶת: וישמת המִצְנֶפֶת על־ראשו ונתת את־גִּזְרֵי הַקֹּדֶשׁ על־המִצְנֶפֶת: ותשוּי מִצְנֶפֶתָא על רִישָׁא ויתתן ית כלילא דקודשא על מִצְנֶפֶתָא: ו ולקחת את־שֹׁמֶן הַמִּשְׁחָה ויצקת על־ראשו ומשחת אתו: ולקחת את־שֹׁמֶן הַמִּשְׁחָה ויצקת על־ראשו ומשחת אתו: ותסב ית משחא דרבִּיתָא ותריק על רִישָׁא ותרכי יתָה: ח ואת־בניו תקריב והלבשתם כֹהֲנֹת: ואת־בניו תקריב והלבשתם כֹהֲנֹת: ונת בנֹהי תקרב

ותלבשנון כתונין: ט וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מנבעלת והיתת להם כהנה לחקת עולם ומלאת יד־אהרן ויד־בניו: וחגרת אתם אבנט אהרן ובניו וחבשת להם מנבעלת והיתת להם כהנה לחקת עולם ומלאת יד־אהרן ויד־בניו: ויתרו יתהון הַמְּיָנִין אהרן ובנֹהי ויתתקן להון כוכעין ויתת להון כהנפא לקים עלם ותקרב קרבנא דאהרן וקרבנא דבנֹהי: ו והקרבת את־הפֹר לפני אֹהֶל מוֹעֵד וסִמֹּךְ אהרן ובניו את־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפֹּר: והקרבת את־הפֹר לפני אֹהֶל מוֹעֵד וסִמֹּךְ אהרן ובניו את־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הַפֹּר: ותקרב ית תורא לקדם משכן זמנא ויסמוך אהרן ובנֹהי ית יְדֵיהֶן על רִישׁ תורא: י וישחתת את־הפֹר לפני יהוה פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וישחתת את־הפֹר לפני יהוה פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד: ותכוס ית תורא קדם יי לתרע משכן זמנא: יב ולקחת מִדָּם הַפֹּר ונתתה על־קרֹנֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעְךָ ואת־כַּלְהֵדָם תִּשְׁפֹּךְ אֶל־יִסּוּד הַמִּזְבֵּחַ: ולקחת מִדָּם הַפֹּר ונתתה על־קרֹנֹת הַמִּזְבֵּחַ בְּאֶצְבָּעְךָ ואת־כַּלְהֵדָם תִּשְׁפֹּךְ אֶל־יִסּוּד הַמִּזְבֵּחַ: ותסב מִדָּמָא דתורא ויתתן על קרֹנֹת מִדְּבָחָא בְּאֶצְבָּעְךָ וית כל דמא תישוד ליסודא דמִדְּבָחָא: יג ולקחת את־כַּל־הַחֵלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־הַקֶּרֶב ואת היתרת על־הַכֹּבֶד ואת שְׁתֵּי הַכִּלִּית ואת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עליהן והקטרת המִזְבֵּחַ: ולקחת את־כַּל־הַחֵלֶב הַמִּכֶּסֶה אֶת־הַקֶּרֶב ואת היתרת על־הַכֹּבֶד ואת שְׁתֵּי הַכִּלִּית ואת־הַחֵלֶב אֲשֶׁר עליהן והקטרת המִזְבֵּחַ: ותסב ית כל תרָבָא דחפי ית גִּזָּא וית חצרא דעל כִּבְדָּא וית פרמין פִּלְזִין וית תרָבָא די עליהן ומסיק למִדְּבָחָא: יד ואת־בִּשְׂרֵי הַפֹּר ואת־עֲרֹו ואת־פִּרְשֹׁו תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה חֲטָאת הוּא: ואת־בִּשְׂרֵי הַפֹּר ואת־עֲרֹו ואת־פִּרְשֹׁו תִשְׂרֹף בְּאֵשׁ מִחוּץ לַמִּחֲנֶה חֲטָאת

הוא: וְיֵת בְּסָרָא דְתוֹרָא וְיֵת מְשָׁכָה וְיֵת אוֹכְלָה תוֹקִיד בְּנוּרָא מְבָרָא לְמַשְׁרִיתָא חֲטָאָתָא הוּא: ^ט וְאַתְּ הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח וּסְמַכּוּ אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: וְאַתְּ הָאֵיל הָאֶחָד תִּקַּח וּסְמַכּוּ אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: וְיֵת דְּכָרָא חַד תִּסְבֵּי וְיִסְמְכוּן אֹהֶרֶן וּבְנוֹהֵי יֵת יְדִיהוֹן עַל רִישׁ דְּכָרָא: ^{טו} וְשַׁחֲמַת אֶת־הָאֵיל וְלִקְחַתְּ אֶת־דָּמּוֹ וְזִרְקַתְּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְשַׁחֲמַת אֶת־הָאֵיל וְלִקְחַתְּ אֶת־דָּמּוֹ וְזִרְקַתְּ עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְתִכּוּס יֵת דְּכָרָא וְתִסְבֵּי יֵת דָּמָה וְתִזְרוּק עַל מִדְּבָחָא סָחור סָחור: ^י וְאַתְּ הָאֵיל תִּנְתַּח מִלְּנִתְחֵיו וְרַחֲצַתְּ קִרְבּוֹ וּכְרַעְיוֹ וְנִתַּח עַל־נִתְחֵיו וְעַל־רֹאשׁוֹ: וְאַתְּ הָאֵיל תִּנְתַּח מִלְּנִתְחֵיו וְרַחֲצַתְּ קִרְבּוֹ וּכְרַעְיוֹ וְנִתַּח עַל־נִתְחֵיו וְעַל־רֹאשׁוֹ: וְיֵת דְּכָרָא תִּפְלֵג לְאַכְרוּהִי וְתַחֲלִיל גִּוָּה וּכְרַעוּהִי וְתַתֵּן עַל אַכְרוּהִי וְעַל רִישָׁהּ: ^{יב} וְהִקְטַרְתָּ אֶת־פְּלִי־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֹלָה הוּא לַיהוָה רִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה הוּא: וְהִקְטַרְתָּ אֶת־פְּלִי־הָאֵיל הַמִּזְבֵּחַ עֹלָה הוּא לַיהוָה רִיחַ נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה הוּא: וְתִסִּיק יֵת כָּל דְּכָרָא לְמִדְּבָחָא עֲלֵתָא הוּא קָדָם: ^{יג} לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קִרְבְּנָא קָדָם: ^{יד} וְלִקְחַתְּ אֶת הָאֵיל הַשֵּׁנִי וּסְמַךְ אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: וְלִקְחַתְּ אֶת הָאֵיל הַשֵּׁנִי וּסְמַךְ אֹהֶרֶן וּבְנָיו אֶת־יְדֵיהֶם עַל־רֹאשׁ הָאֵיל: וְתִסְבֵּי יֵת דְּכָרָא תִּנְיָנָא וְיִסְמְכוּן אֹהֶרֶן וּבְנוֹהֵי יֵת יְדִיהוֹן עַל רִישׁ דְּכָרָא: ^{טו} וְשַׁחֲמַת אֶת־הָאֵיל וְלִקְחַתְּ מִדָּמּוֹ וְנִתַּח עַל־תִּנְיָן אֹזֶן אֹהֶרֶן וְעַל־תִּנְיָן אֹזֶן בְּנֵי הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יָדָם הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלָם הַיְּמִנִית וְזִרְקַתְּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְשַׁחֲמַת אֶת־הָאֵיל וְלִקְחַתְּ מִדָּמּוֹ וְנִתַּח עַל־תִּנְיָן אֹזֶן אֹהֶרֶן וְעַל־תִּנְיָן אֹזֶן בְּנֵי הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן יָדָם הַיְּמִנִית וְעַל־בֶּהֱן רִגְלָם הַיְּמִנִית וְזִרְקַתְּ אֶת־הַדָּם עַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: וְתִכּוּס יֵת דְּכָרָא וְתִסְבֵּי מִדָּמָה

וְתַתֵּן עַל רוּם אוֹדְנָא דְאַהֲרֹן וְעַל רוּם אוֹדְנָא דְבְנוֹהֵי דִימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן יְדִיהוֹן דִימִינָא וְעַל אֵלִיּוֹן רִגְלֵיהוֹן דִימִינָא וְתִזְרוּק יֵת דָּמָא עַל מִדְּבָחָא סָחור סָחור: ^{כא} וְלִקְחַתְּ מִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וְהִזִּיתָ עַל־אֹהֶרֶן וְעַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּגָדֵי וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ וְקִדַּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ: וְלִקְחַתְּ מִן־הַדָּם אֲשֶׁר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וּמִשְׁמֵן הַמִּשְׁחָה וְהִזִּיתָ עַל־אֹהֶרֶן וְעַל־בְּגָדָיו וְעַל־בְּגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ וְקִדַּשׁ הוּא וּבְגָדָיו וּבְנָיו וּבְגָדֵי בְנָיו אֹתוֹ: וְתִסְבֵּי מִן דָּמָא דִּי עַל מִדְּבָחָא וּמִמִּשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְתַדִּי עַל אֹהֶרֶן וְעַל לְבוּשׁוֹהִי וְעַל בְּנוֹהֵי וְעַל לְבוּשֵׁי בְנוֹהֵי עִמָּה וְיִתְקַדַּשׁ הוּא וּלְבוּשׁוֹהִי וּבְנוֹהֵי וּלְבוּשֵׁי בְנוֹהֵי עִמָּה: ^{כב} וְלִקְחַתְּ מִן־הָאֵיל הַחֲלָב וְהָאֵלֶּה וְאַתְּ־הַחֲלָב: ^א הַמִּכְסָּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאַתְּ יִתְרֵת הַכֹּהֵן וְאַתְּ: ^ב שְׁתֵּי הַכִּלִּית וְאַתְּ־הַחֲלָב אֲשֶׁר עֲלִיהֶן וְאַתְּ שׁוֹק הַיְּמִין כִּי אֵיל מִלֵּאִים הוּא: וְלִקְחַתְּ מִן־הָאֵיל הַחֲלָב וְהָאֵלֶּה וְאַתְּ־הַחֲלָב: ^א הַמִּכְסָּה אֶת־הַקֶּרֶב וְאַתְּ יִתְרֵת הַכֹּהֵן וְאַתְּ: ^ב שְׁתֵּי הַכִּלִּית וְאַתְּ־הַחֲלָב אֲשֶׁר עֲלִיהֶן וְאַתְּ שׁוֹק הַיְּמִין כִּי אֵיל מִלֵּאִים הוּא: וְתִסְבֵּי מִן דְּכָרָא תִּרְבָּא וְאַלִּיתָא וְיֵת תִּרְבָּא דְחָפִי יֵת גִּנָּא וְיֵת חֲצֵר כְּבָדָא וְיֵת תִּרְשִׁין פִּלְזִין וְיֵת תִּרְבָּא דִּי עֲלִיהֶן וְיֵת שׁוֹקָא דִימִינָא אַרְי דְּכַר קִרְבְּנָא הוּא: ^{כג} וְכִפֹּר לָחֶם אֶחָת וְחֵלֶת לָחֶם שְׁמֵן אֶחָת וְרִקִּיק אֶחָד מִסֵּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה: וְכִפֹּר לָחֶם אֶחָת וְחֵלֶת לָחֶם שְׁמֵן אֶחָת וְרִקִּיק אֶחָד מִסֵּל הַמִּצּוֹת אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה: וּפְתָא דְלָחֶם חַד וּגְרַצְתָּא דְלָחֶם מִשַּׁח חֲדָא וְאַסְפּוּג חַד מִסְלָא דְפִסְרִיָּא דִּי קָדָם: ^{כד} וְשִׁמְתָּ הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֹהֶרֶן וְעַל כַּפֵּי בְנָיו וְהִנֵּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וְשִׁמְתָּ הַכֹּל עַל כַּפֵּי אֹהֶרֶן וְעַל כַּפֵּי בְנָיו וְהִנֵּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וְתַשׁוּי כָּלָא עַל יָדָא דְאַהֲרֹן וְעַל יָדָא דְבְנוֹהֵי וְתִרִים יִתְהוֹן אֲרָמוּתָא קָדָם: ^{כה}

כה ולקחת אתם מידם והקמרת המזבחה על-
 העלה לריח ניחוח לפני יהוה אשה הוא
 ליהוה: ולקחת אתם מידם והקמרת המזבחה
 על-העלה לריח ניחוח לפני יהוה אשה הוא
 ליהוה: ותסב יתהון מידיהו ותסיק למדבחה על
 עלתא לאתקבלא ברצוא קדם יי קרבנא הוא
 קדם יי: כו ולקחת את-החזה מאיל המלאים
 אשר לאהרן והנפת אתו תנופה לפני יהוה
 והיה לך למנה: ולקחת את-החזה מאיל
 המלאים אשר לאהרן והנפת אתו תנופה לפני
 יהוה והיה לך למנה: ותסב ית חדיא מדבר
 קרבנא די לאהרן ויתרים יתה ארמוותא קדם יי
 ויהי לך לחלק: כז וקדשת את חזה התנופה
 ואת שוק התרומה אשר הוגף ואשר הורם
 מאיל המלאים מאשר לאהרן ומאשר לבניו:
 וקדשת את חזה התנופה ואת שוק התרומה
 אשר הוגף ואשר הורם מאיל המלאים מאשר
 לאהרן ומאשר לבניו: ותקדש ית חדיא
 דארמוותא וית שוקא דאפרשותא די אתרם ודי
 אתפרש מדבר קרבנא מדי לאהרן ומדי לבנוהי:
 כח והיה לאהרן ולבניו לחקעולם מאת בני
 ישראל כי תרומה הוא ותרומה יהיה מאת
 בני-ישראל מזבחי שלמיהם תרומתם ליהוה:
 והיה לאהרן ולבניו לחקעולם מאת בני ישראל
 כי תרומה הוא ותרומה יהיה מאת בני-ישראל
 מזבחי שלמיהם תרומתם ליהוה: ויהי לאהרן
 ולבנוהי לקים עלם מן בני ישראל ארי
 אפרשותא הוא ואפרשותא יהי מן בני ישראל
 מנקסת קודשיתו אפרשותהו קדם יי: כט ובגדי
 הקדש אשר לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה
 בהם ולמלאיכם את-ידם: ובגדי הקדש אשר
 לאהרן יהיו לבניו אחריו למשחה בהם ולמלאי-
 כם את-ידם: ולבושי קודשא די לאהרן יהו
 לבנוהי בתרוהי לדבאה בהו ולקרבא בהו ית

קרבנהו: ל שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו
 מבניו אשר יבא אל-אהל מועד לשרת בקדש:
 שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו אשר
 יבא אל-אהל מועד לשרת בקדש: שבעת יומין
 ילבשונן כהנא תחותיהי מבנוהי די יעול למשכן
 זמנא לשמשא בקודשא: לא ואת איל המלאים
 תקח ובשלת את-בשרו במקם קדש: ואת איל
 המלאים תקח ובשלת את-בשרו במקם קדש:
 וית דבר קרבנא תסב ותבשל ית בסרה באמר
 קדיש: לו ואכל אהרן ובניו את-בשר האיל
 ואת-הלחם אשר בסל פתח אהל מועד: ואכל
 אהרן ובניו את-בשר האיל ואת-הלחם אשר בסל
 פתח אהל מועד: ויכול אהרן ובנוהי ית בסר
 דקרא וית לחמא די בסלא לתרע משכן זמנא:
 לז ואכלו אתם אשר פפר בהם למלא את-ידם
 לקדש אתם וזר לא-יאכל כייקדש הם: ואכלו
 אתם אשר פפר בהם למלא את-ידם לקדש אתם
 וזר לא-יאכל כייקדש הם: ויכלון יתהו די
 יתפפר בהו לקרבא ית קרבנהו לקדשא יתהו
 וחלוני לא ייכול ארי קודשא אנון: לו ואם-יוותר
 מבשר המלאים ומז-הלחם עדי-הפקר ושרפת
 את-הנותר באש לא יאכל כייקדש הוא:
 ואם-יוותר מבשר המלאים ומז-הלחם עדי-הפקר
 ושרפת את-הנותר באש לא יאכל כייקדש הוא:
 ואם ישתאר מבסר קרבנא ומן לחמא עד צפרא
 ותזקיד ית דאשתאר בנודא לא יתאכל ארי
 קודשא הוא: לו ועשית לאהרן ולבניו פכה
 ככל אשר-צויתי אתכה שבעת ימים תמלא
 ידם: ועשית לאהרן ולבניו פכה ככל אשר-צויתי
 אתכה שבעת ימים תמלא ידם: ותעבד לאהרן
 ולבנוהי כדן ככל די פקדית יתך שבעת יומין
 תקרב קרבנהו: לו ופר חטאת תעשה ליום
 על-הכפרים וחטאת על-המזבח בכפרך עליו
 ומשחת אתו לקדשו: ופר חטאת תעשה ליום

על־הכפָּרִים וְהַטָּאת עַל־הַמִּזְבֵּחַ בַּכֹּפֶרֶת עָלָיו
וּמִשְׁחָת אֹתוֹ לְקֹדֶשׁ: וְתֹרָא דַחֲטָאתָא תַעֲבֹד
לְיוֹמָא עַל כְּפוּרִיא וְתִדְבִּי עַל מַדְבַּחָא בַּכְּפוּרִיתֻד
עֲלוּהִי וְתִרְבִּי יְתָה לְקֹדְשֹׁתָהּ: ז' שְׁבַעַת יָמִים
תִּכְפֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְקֹדֶשֶׁת אֹתוֹ וְהִיא הַמִּזְבֵּחַ
קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים כָּל־הַנֶּגַע בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: שְׁבַעַת
יָמִים תִּכְפֹּר עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְקֹדֶשֶׁת אֹתוֹ וְהִיא הַמִּזְבֵּחַ
קֹדֶשׁ קֹדָשִׁים כָּל־הַנֶּגַע בַּמִּזְבֵּחַ יִקְדָּשׁ: שְׁבַעַת
יוֹמִין תִּכְפֹּר עַל מַדְבַּחָא וְתִקְדָּשׁ יְתָה וְהִיא
מַדְבַּחָא קֹדֶשׁ קֹדְשִׁיא כָּל דִּיקְרַב בַּמַּדְבַּחָא
יִתְקַדָּשׁ: ס

שִׁישׁ לֹח וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה עַל־הַמִּזְבֵּחַ כִּבְשִׁים
בְּגִי־שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תְּמִיד: וְזֶה אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה
עַל־הַמִּזְבֵּחַ כִּבְשִׁים בְּגִי־שָׁנָה שְׁנַיִם לַיּוֹם תְּמִיד:
וְדִין דִּי תַעֲבֹד עַל מַדְבַּחָא אִמְרִין בְּגִי שְׁנָא תִרִין
לְיוֹמָא תִדְרִיא: ט' אֶת־הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה
בִּבְקָר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפִּים:
אֶת־הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד תַּעֲשֶׂה בִּבְקָר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי
תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפִּים: י' אִמְרָא חַד תַּעֲבֹד בַּצִּפְרָא
וְיֵת אִמְרָא תִנְגֵּנָא תַעֲבֹד בֵּין שְׁמִשְׁיָא: י"א וְעִשְׂרֹן
סֹלֶת בָּלִיל בְּשֶׁמֶן פְּתִית רִבְעֵה הֵחָיו וְנִסָּד רִבְעֵת
הֵחָיו יֵין לִכְבֶּשׂ הָאֶחָד: וְעִשְׂרֹן סֹלֶת בָּלִיל בְּשֶׁמֶן
פְּתִית רִבְעֵה הֵחָיו וְנִסָּד רִבְעֵת הֵחָיו יֵין לִכְבֶּשׂ
הָאֶחָד: וְעִסְרוֹנָא סֹלֶת דְּפִילָא בְּמִשַּׁח פְּתִישָׁא
רִבְעוֹת הִינָּא וְנִסָּפָא רִבְעוֹת הִינָּא חֲמָרָא לֹאֲמָרָא
חַד: י"ב וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֶרְפִּים
כְּמִנְחַת הַבֶּקָר וּכְנִסְפָּה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לָרִיחַ נִיחֹחַ
אִשָּׁה לַיהוָה: וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין
הָעֶרְפִּים כְּמִנְחַת הַבֶּקָר וּכְנִסְפָּה תַעֲשֶׂה־לָּהּ לָרִיחַ
נִיחֹחַ אִשָּׁה לַיהוָה: וְיֵת אִמְרָא תִנְגֵּנָא תַעֲבֹד בֵּין
שְׁמִשְׁיָא כְּמִנְחַת צִפְרָא וּכְנִסְפָּה תַעֲבֹד לָהּ
לֹאֲתַקְבֵּלָא בְּרַעְוָא קֶרְבָּנָא קָדָם יי' עֹלֶת תְּמִיד
לְדִרְתִּיכֶם פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר
אוֹעֵד לָכֶם שָׁמָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: עֹלֶת תְּמִיד

לְדִרְתִּיכֶם פֶּתַח אֹהֶל־מוֹעֵד לִפְנֵי יְהוָה אֲשֶׁר אוֹעֵד
לָכֶם שָׁמָּה לְדַבֵּר אֵלֶיךָ שָׁם: עֹלֶתָא תִדְרִיא
לְדִרְכִּיכֹן בְּתַרַע מִשְׁפָּן זְמַנָּא קָדָם יי' דְּאַזְמֵן מִימְרִי
לְכֹן תִּפְּן לְמַלְלָא עֲמָד תִּפְּן: מ' וְנַעֲדַתִּי שָׁמָּה
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִקְדָּשׁ בְּכַבְדִּי: וְנַעֲדַתִּי שָׁמָּה לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְנִקְדָּשׁ בְּכַבְדִּי: וְאַזְמֵן מִימְרִי תִפְּן לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל וְיִתְקַדָּשׁ בִּיקְרִי: נ' וְקֹדֶשֶׁתִּי אֶת־אֹהֶל
מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־אֹהֶרֶן וְאֶת־בְּנָיו אִקְדָּשׁ
לְכַתָּן לִי: וְקֹדֶשֶׁתִּי אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וְאֶת־אֹהֶרֶן וְאֶת־בְּנָיו אִקְדָּשׁ לְכַתָּן לִי: וְאַקְדָּשׁ יְתָה
מִשְׁפָּן זְמַנָּא וְיֵת מַדְבַּחָא וְיֵת אֹהֶרֶן וְיֵת כְּנוּהִי
אִקְדָּשׁ לְשִׁמְשָׁא קָדָמִי: מ"א וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהִיִּיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים: וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְהִיִּיתִי לָהֶם לֵאלֹהִים: וְאַשְׁרֵי שִׁכְנָתִי בְּגוֹ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאַהֲוִי לְהוֹן לְאַלָּה: מ"ב וְיִדְעוּ כִּי אֲנִי
יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְשִׁכְנִי בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: וְיִדְעוּ
כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ
מִצְרַיִם לְשִׁכְנִי בְּתוֹכָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם: וְיִדְעוּ
אַרִי אָנָּא יי' אֱלֹהֵהוֹן דִּי אַפְקִית יְתַהוֹן מֵאֶרְעָא
דְּמִצְרַיִם לֹאֲשַׁרְעָא שִׁכְנָתִי בִּינִיחוֹן אָנָּא יי'
אֱלֹהֵהוֹן: פ

שְׁבִיעִי א' וְעִשִׂית מִזְבֵּחַ מִקְטֹר קְטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים
תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: וְעִשִׂית מִזְבֵּחַ מִקְטֹר קְטֹרֶת עֲצֵי
שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ: וְתַעֲבֹד מַדְבַּחָא לֹאֲקֻטְרָא
עֲלוּהִי קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא דְּאַעֲצֵי שְׁטִין תַּעֲבֹד יְתָה:
ב' אִמָּה אֶרְפֹּ וְאִמָּה רַחְבֹּ רְבֹעַ יְהִיָּה וְאַמְתִּים
קָמְתוּ מִמֶּנּוּ קֶרְנָתָיו: אִמָּה אֶרְפֹּ וְאִמָּה רַחְבֹּ
רְבֹעַ יְהִיָּה וְאַמְתִּים קָמְתוּ מִמֶּנּוּ קֶרְנָתָיו: אִמְתָּא
אַרְבָּה וְאַמְתָּא פְּתִיָּה מְרַבַּע יְהִי וְתִרְתִּין אִמִּין
רוֹמָה מִנָּה קֶרְנוֹהִי: ג' וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר
אֶת־גָּגוֹ וְאֶת־קִירָתָיו סָבִיב וְאֶת־קֶרְנָתָיו וְעִשִׂיתָ
לֹו זָר זָהָב סָבִיב: וְצִפִּיתָ אֹתוֹ זָהָב טָהוֹר אֶת־גָּגוֹ
וְאֶת־קִירָתָיו סָבִיב וְאֶת־קֶרְנָתָיו וְעִשִׂיתָ לֹו זָר זָהָב

סביב: ותחפי יתה דהב דכי ית אגרה וית פתלוהי
 סחור סחור וית קרנוהי ותעבד לה דיר דדהב
 סחור סחור: וישתי מבעת זהב תעשהלו |
 מתחת לזרו על שתי צלעתיו תעשה על-שני
 צדיו והיה לבתים לבדים לשאת אתו בהמה:
 וישתי מבעת זהב תעשהלו | מתחת לזרו על שתי
 צלעתיו תעשה על-שני צדיו והיה לבתים לבדים
 לשאת אתו בהמה: ותרתין עזן דדהב תעבד לה
 מלרע לדירה על תרתין זויתה תעבד על תרין
 סטרוהי ויהי לאתרא לאריחא למשל יתה בהון:
 וועשית את-הבדים עצי שטים וצפית אתם
 זהב: וועשית את-הבדים עצי שטים וצפית אתם
 זהב: ותעבד ית אריחא דאצי שטין ותחפי
 יתהון דהבא: ונתתה אתו לפני הפרכת אשר
 על-ארן העדת לפני הכפרת אשר על-העדת
 אשר אועד לך שמה: ונתתה אתו לפני הפרכת
 אשר על-ארן העדת לפני הכפרת אשר על-
 העדת אשר אועד לך שמה: ותמן יתה קדם
 פרכתא די על ארונא דסודותא לקדם פפרתא די
 על סודותא די אומן מימרי לך תמן: והקטיר
 עליו אהרן קטרת סמים בכקר בכקר בהיטיבו
 את-הנחת וקטירנה: והקטיר עליו אהרן קטרת

סמים בכקר בכקר בהיטיבו את-הנחת וקטירנה:
 ויקטר עלוהי אהרן קטרת בוסמין בצפר בצפר
 באתקנותה ית בוציניא יסקנה:

מפסור ח ובהעלת אהרן את-הנחת בין הערפים
 וקטירנה קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם:
 ובהעלת אהרן את-הנחת בין הערפים וקטירנה
 קטרת תמיד לפני יהוה לדרתיכם: ובאדלקות
 אהרן ית בוציניא בין שמשיא יסקנה קטרת
 בוסמיא תדירא קדם יי לדריכון: לא-תעלו
 עליו קטרת זרה ועלה ומנחה ונסך לא תסכו
 עליו: לא-תעלו עליו קטרת זרה ועלה ומנחה
 ונסך לא תסכו עליו: לא תסקון עלוהי קטרת
 בוסמין נוכראין ועלתא ומנחתא ונסכא לא
 תנסכון עלוהי: וכפר אהרן על-קרנתיו אחת
 בשנה מדם חטאת הכפרים אחת בשנה וכפר
 עליו לדרתיכם קדש-קדשים הוא ליהוה:
 וכפר אהרן על-קרנתיו אחת בשנה מדם חטאת
 הכפרים אחת בשנה וכפר עליו לדרתיכם
 קדש-קדשים הוא ליהוה: וכפר אהרן על
 קרנוהי חדא בשתא מדמא חטאת כפויניא חדא
 בשתא וכפר עלוהי לדריכון קדש קודשין הוא
 קדם יי: פפ פ"א פסוקים, מיכאל סימן.

הפטרה לפרשת תצוה ביחזקאל פרק מג

אתה בן-אדם הנגד את-בית ישראל את-הבית ויכלמו מעונותיהם ומדדו את-תכנית:
 ויאם-נכלמו מכל אשר-עשו צורת הבית ותכונתו ומוצאו ומוצאיו וכל-צורתיו ואת כל-חקתיו
 וכל-צורתיו וכל-תורתיו הודע אותם וכתב לעיניהם וישמרו את-כל-צורתו ואת-כל-חקתיו ועשו
 אותם: ואת תורת הבית על-ראש החר כל-גבולו סביב | סביב קדש קדשים הנה-זאת תורת
 הבית: ואלה מדות המזבח באמות אמה וטפח וחיק האמה ואמה-רחב וגבולה
 אל-שפתה סביב זרת האחד וזה גב המזבח: ומחיק הארץ עד-העזרה התחתונה שתים אמות
 ורחב אמה אחת ומהעזרה הקטנה עד-העזרה הגדולה ארבע אמות ורחב האמה: וההראל
 ארבע אמות ומהאריאל ולמעלה הקרנות ארבע: והאריאל שתים עשרה ארך בשתים עשרה
 רחב רבוע אל ארבעת רבועיו: והעזרה ארבע עשרה ארך בארבע עשרה רחב אל ארבעת

רַב־עֵינָהּ וְהַגְבִּילָהּ סָבִיב אוֹתָהּ חֲצֵי הָאֶמָּה וְהַחִיק־לָהּ אֶמָּה סָבִיב וּמַעֲלָתָהּ פָּנוֹת קָדִים: ^ה וַיֹּאמֶר אֵלַי בֶּן־אָדָם כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוֹה אֱלֹהֵי חֲקֹת הַמְּזֻבָּח בְּיוֹם הַעֲשׂוֹתוֹ לְהַעֲלוֹת עָלָיו עֹלָה וְלִזְרֹק עָלָיו דָּם: ^ו וְנִתְּתָה אֶל־הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם אֲשֶׁר הֵם מִזֶּרַע צְדֹק הַקִּרְבִּים אֵלַי נֶאֱמַר אֲדֹנָי יְהוֹה לְשִׁרְתָּנִי פֶר בֶּן־בֶּקֶר לַחֲטָאת: ^ז וְלִקְחַתָּ מִדְּמֹו וְנִתְּתָה עַל־אַרְבַּע קַרְנֹתָיו וְאֶל־אַרְבַּע פָּנוֹת הָעֹזָה וְאֶל־הַגְבִּיל סָבִיב וְחֲטָאת אוֹתוֹ וְכִפְרָתָהּ: ^ח וְלִקְחַתָּ אֶת הַפֶּר הַחֲטָאת וּשְׂרָפוּ בַּמִּקְדָּשׁ הַבַּיִת מִחוּץ לַמִּקְדָּשׁ: ^ט וּבְיוֹם הַשְּׁנִי תִקְרִיב שְׁעִיר־עִזִּים תָּמִיד לַחֲטָאת וְחֲטָאוּ אֶת־הַמְּזֻבָּח כַּאֲשֶׁר חֲטָאוּ בַּפֶּר: ^י בְּכֹל־תֹּדֶת מִחֲטָא תִקְרִיב פֶּר בֶּן־בֶּקֶר תָּמִיד וְאֵיל מִן־הַצֹּאן תָּמִיד: ^{יא} וְהִקְרַבְתֶּם לִפְנֵי יְהוֹה וְהִשְׁלִיכוּ הַכֹּהֲנִים עֲלֵיהֶם מֶלַח וְהָעִלוּ אוֹתָם עֹלָה לַיהוָה: ^{יב} שִׁבְעַת יָמִים תַּעֲשֶׂה שְׁעִיר־חֲטָאת לְיוֹם וּפֶר בֶּן־בֶּקֶר וְאֵיל מִן־הַצֹּאן תָּמִיד יַעֲשׂוּ: ^{יג} שִׁבְעַת יָמִים יִכְפְּרוּ אֶת־הַמְּזֻבָּח וְטָהְרוּ אוֹתוֹ וּמִלְאוּ יָדָיו: ^{יד} וְיִכְלוּ אֶת־הַיָּמִים וְהָיָה בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי וְהִלָּאָה יַעֲשׂוּ הַכֹּהֲנִים עַל־הַמְּזֻבָּח אֶת־עֹלוֹתֵיכֶם וְאֶת־שְׁלֹמֵיכֶם וְרִצְאָתִי אֶתְכֶם נֶאֱמַר אֲדֹנָי יְהוֹה:

הַפְטָרָה לַפָּרֶשֶׁת זָכוֹר בַּשְּׁמוּאֵל א פֶּרֶק טו

כֹּה אָמַר יְהוֹה צְבָאוֹת פָּקֹדֵתִי אֶת אֲשֶׁר־עָשָׂה עִמָּלֵךְ לְיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־שָׂם לוֹ בְּדָרְדָּר בַּעֲלֹתוֹ מִמִּצְרַיִם: ^ג עָתָה לֵךְ וְהַפִּיתָה אֶת־עִמָּלֵךְ וְהַחֲרַמְתֶּם אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ וְלֹא תִחַמַּל עָלָיו וְהִמָּתָה מֵאִישׁ עַד־אִשָּׁה מֵעַלֵּל וְעַד־יוֹנֵק מִשּׁוֹר וְעַד־שֶׂה מִגִּמְלָה וְעַד־חֲמוֹר: ^ד וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל אֶת־הָעָם וַיִּפְקְדֵם בְּטָלָאִים מֵאֲתִים אֶלֶף רַגְלִי וַעֲשֶׂרֶת אֲלָפִים אֶת־אִישׁ יְהוּדָה: ^ה וַיָּבֹא שְׂאוּל עַד־עִיר עִמָּלֵךְ וַיִּרֶב בְּנַחֲל: ^ו וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־הַקִּינִי לְכוּ פָּרוּ רְדּוּ מִתּוֹךְ עִמָּלֵךְ פֶּן־אֶסְפָּף עִמּוֹ וְאִתָּה עֲשִׂיתָה חֶסֶד עִם־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּעֲלוֹתָם מִמִּצְרַיִם וַיִּסַּר קִינִי מִתּוֹךְ עִמָּלֵךְ: ^ז וַיָּנֹד שְׂאוּל אֶת־עִמָּלֵךְ מִחוּלָה בּוֹאֵךְ שׁוֹר אֲשֶׁר עַל־פָּנָי מִצְרַיִם: ^ח וַיִּתְּפֹשׂ אֶת־אַגַּג מֶלֶךְ־עִמָּלֵךְ חַי וְאֶת־כָּל־הָעָם הַחֲרִים לִפְי־חֶרֶב: ^ט וַיַּחְמֹל שְׂאוּל וְהָעָם עַל־אַגַּג וְעַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבֶּקֶר וְהַמִּשְׁנִים וְעַל־הַפָּרִים וְעַל־כָּל־הַטּוֹב וְלֹא אָבוּ הַחֲרִימָם וְכָל־הַמִּלָּאכָה נִמְכְּרָה וְנָמַס אֹתָהּ הַחֲרִימוּ: ^י וַיְהִי דְבַר־יְהוֹה אֶל־שְׁמוּאֵל לֵאמֹר: ^{יא} נִחַמְתִּי כִּי־הִמְלַכְתִּי אֶת־שְׂאוּל לְמֶלֶךְ כִּי־שָׁב מֵאַחֲרַי וְאֶת־דְּבָרִי לֹא הָקִים וַיַּחֲרַל לְשְׁמוּאֵל וַיִּזְעַק אֶל־יְהוֹה כָּל־הַלַּיְלָה: ^{יב} וַיִּשְׁכַּם שְׁמוּאֵל לִקְרֹאת שְׂאוּל בַּבֶּקֶר וַיָּגֵד לְשְׁמוּאֵל לֵאמֹר כָּאֲשֶׁר־הִכְרַמְתָּהּ וְהִנֵּה מַצִּיב לוֹ יָד וַיִּסַּב וַיַּעֲבֹר וַיֵּרֵד הַגִּלְגָּל: ^{יג} וַיָּבֹא שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל וַיֹּאמֶר לוֹ שְׂאוּל בְּרוּךְ אַתָּה לַיהוָה הַקִּימְתִּי אֶת־דְּבַר יְהוֹה: ^{יד} וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל וּמָה קוֹל־הַצֹּאן הַזֶּה בְּאֶזְנִי וְקוֹל הַבֶּקֶר אֲשֶׁר אֲנֹכִי שֹׁמֵעַ: ^{טו} וַיֹּאמֶר שְׂאוּל מֵעִמָּלֵךְ הֵבִיאוּם אֲשֶׁר חָמַל הָעָם עַל־מִיטֵב הַצֹּאן וְהַבֶּקֶר לְמַעַן זָכֹחַ לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֶת־הַיּוֹתֵר הַחֲרַמְנוּ: ^{טז} וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־שְׂאוּל הֲרָף וְאִנִּידָה לָךְ אֹתִי אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוֹה אֵלַי הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ דְּבַר: ^{יז} וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל הֲלוֹא אִם־קָטַן אַתָּה בְּעֵינַיִךְ רֹאשׁ שְׁכַמִּי יִשְׂרָאֵל אַתָּה וַיִּמְשַׁחֲךָ יְהוֹה לְמֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל:

וַיִּשְׁלַח יְהוָה בְּדֶרֶךְ וַיֹּאמֶר לְךָ וְהַחֲרַמְתָּה אֶת־הַחֲטָאִים אֶת־עַמְלֶק וְנִלְחַמְתָּ בּוֹ עַד כְּלוּתָם
 אֹתָם: ^א וְלָמָּה לֹא־שָׁמַעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה וּתַעַט אֶל־הַשָּׁלָל וּתַעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה: ^ב וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל
 אֶל־שְׂמוּאֵל אֲשֶׁר שָׁמַעְתִּי בְּקוֹל יְהוָה וְאַלֹּךְ בְּדֶרֶךְ אֲשֶׁר־שָׁלַחְנִי יְהוָה וְאָבִיָּא אֶת־אֲנֹכִי מִלֶּדֶ עַמְלֶק
 וְאֶת־עַמְלֶק הִחֲרַמְתִּי: ^ג וַיִּקַּח הָעָם מִהַשָּׁלָל צֹאן וּבָקָר רֹאשֵׁית הַחֶרֶם לְזֹכֶם לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ
 בְּגִלְגָּל: ^ד וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל תַּחֲפִין לַיהוָה בַּעֲלוֹת וּזְבָחִים כְּשָׁמַעַתָּ בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה שָׁמַעַתָּ מְזִבַּח טוֹב
 לְחֻקְשֵׁיב מִחֶלֶב אֵילִים: ^ה כִּי חָטֵאתָ־לָקֶסֶם לִּי וְאַנּוֹן וּתְרֻפִּים הִפְצַר יַעֲזֵן מֵאִסֶּת אֶת־דְּבַר יְהוָה
 וַיִּמָּאֶסֶד מִמֶּלֶךְ: ^ו וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל־שְׂמוּאֵל חֲטָאתִי כִּי־עָבַרְתִּי אֶת־פִּי־יְהוָה וְאֶת־דְּבָרֶיךָ כִּי
 יֵרֵאתִי אֶת־הָעָם וְאֶשְׁמַע בְּקוֹלָם: ^ז וַעֲתָה שְׂאֵא נָא אֶת־חֲטָאתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֶשְׁתַּחֲוֶה לַיהוָה:
^ח וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל־שְׂאוֹל לֹא אָשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאִסְתָּה אֶת־דְּבַר יְהוָה וַיִּמָּאֶסֶד יְהוָה מִהָיוֹת
 מֶלֶךְ עַל־יִשְׂרָאֵל: ^ט וַיִּסָּב שְׂמוּאֵל לָלֶכֶת וַיַּחֲזֹק בְּכַנֶּף־מַעֲיָלוֹ וַיִּקְרַע: ^י וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע
 יְהוָה אֶת־מְמִלְכוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶךָ הַיּוֹם וּנְתָנָה לְרַעְדָּה הַטּוֹב מִמֶּךָ: ^{יא} וְגַם נִצַּח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר
 וְלֹא יִנָּחֵם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחֵם: ^{יב} וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי עָתָה כִּבְדֵּנִי נָא נֶגֶד זִקְנִי־עַמִּי וְנֶגֶד יִשְׂרָאֵל
 וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ: ^{יג} וַיָּשֶׁב שְׂמוּאֵל אַחֲרֵי שְׂאוֹל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂאוֹל לַיהוָה:
^{יד} וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הִגִּישׁוּ אֵלַי אֶת־אֲנֹכִי מִלֶּדֶ עַמְלֶק וַיִּלָּךְ אֵלָיו אֲנֹכִי מֵעַדְנָת וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי אֲכֹן סָר
 מִרְ־הַמּוֹת: ^{טו} וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כֹּאֲשֶׁר שָׁפְלָה נָשִׁים חֲרָבְךָ כִּן־תִּשְׁכַּל מִנָּשִׁים אֲמָךְ וַיִּשְׁפֹּף שְׂמוּאֵל
 אֶת־אֲנֹכִי לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָּל: ^{טז} וַיִּלָּךְ שְׂמוּאֵל הֲרַמְתָּה וְשְׂאוֹל עָלָה אֶל־בֵּיתוֹ וְגִבְעַת שְׂאוֹל:

התקשרות

אצלך במייל!

עושים מנוי דיגיטלי
 ל'התקשרות' ולשאר העלונים השבועיים
 של צעירי חב"ד ומקבלים את העלונים מדי
 שבוע ישירות לדואר האלקטרוני שלכם

chabadisrael.co.il

חב"ד ישראל >> הכתובת שלך לכל עניין יהודי

צעירי
 אומות
 חב"ד

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה							
ו', ז' באדר	4.50	4.03	5.11	6.09	8.55	11.52	12.22	17.42.5	18.07
ש"ק, ח' באדר	4.49	4.02	5.10	6.07	8.54	11.52	12.22	17.43.2	18.07
א', ט' באדר	4.48	4.00	5.09	6.06	8.54	11.52	12.22	17.43.9	18.08
ב', י' באדר	4.46	3.59	5.08	6.05	8.53	11.51	12.21	17.44.7	18.09
ג', י"א באדר	4.45	3.58	5.06	6.04	8.52	11.51	12.21	17.45.4	18.09
ד', י"ב באדר	4.44	3.56	5.05	6.02	8.51	11.51	12.21	17.46.1	18.10
ה', י"ג באדר	4.41	3.54	5.03	6.00	8.50	11.50	12.20	17.47.6	18.12
ו', י"ד באדר	4.40	3.52	5.01	5.59	8.49	11.50	12.20	17.48.3	18.12

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות

לוח ללימוד הרמב"ם ז' באדר ה'תשפ"ה – י"ד באדר ה'תשפ"ה

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ז' באדר	הל' יסודי התורה פרק ז-ט.	הל' טומאת אוכלין פרק טז.	מל"ת טג. סה. מ"ע קעב.
ש"ק	ח' באדר	פרק י"ד. הל' דעות. בפרקים אלו. פרק א-ב.	הל' כלים. בפרקים אלו. פרק א.	מל"ת סד. מ"ע ח. ו. ו.
א'	ט' באדר	פרק ג-ה.	פרק ב.	מ"ע רז. מל"ת שב. מ"ע רה. מל"ת שג.
ב'	י' באדר	פרק ו-ז. הל' תלמוד תורה. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ג.	מל"ת רנו. שא. דש. שה.
ג'	י"א באדר	פרק ב-ד.	פרק ד.	מ"ע יא.
ד'	י"ב באדר	פרק ה-ז.	פרק ה.	מ"ע רט.
ה'	י"ג באדר	הל' עבודת כוכבים וחקותיהם. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ו.	מל"ת י. מז. ס. ו. ה. ב. ג. ד. טו. מ"ע קפו. מל"ת כג. כד.
ו'	י"ד באדר	פרק ד-ו.	פרק ז.	מל"ת טז. יז. יח. יט. כ. כא. כו. כח. כז. כט. יד. ת. ט. ז.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
תצווה / זכור	17:02	18:17	17:23	18:19	17:12	18:18	17:23	18:19
תישא	17:07	18:22	17:28	18:24	17:17	18:23	17:28	18:24

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**